pink
jaargang 30 nummer 1 – februari 2010

Burgemeester Daleslezing

Fatima Elatik: artikel 1 als overtuiging

In de dertiende Burgemeester Daleslezing pleit Fatima Elatik voor artikel 1 van de Grondwet als overtuiging in plaats van een juridisch instrument. Een juridisch steekspel is hooguit het laatste redmiddel voor het gelijkheidsprincipe naast de rechten op vrije meningsuiting en geloofsovertuiging. Het is maatschappelijk beter om het gelijkheidsbeginsel in het leven van alledag toe te passen.
De PvdA politica Elatik vindt overigens dat het gelijkheidsbeginsel niet alleen voor individuele situaties geldt maar ook voor groepen in de samenleving. De bioloog Elatik schetst de samenleving als een ecosysteem waarin elke schakel van belang is en de ketting zo sterk is als de zwakste schakel.

Fatima Elatik is voorzitter van het Amsterdamse stadsdeel Zeeburg.
Zij is van Marokkaanse afkomst.
Zij houdt de lezing met opgewekte trots en heeft haar hoofd gehuld in een roze hoofddoek.

Confrontaties zoals rond de imam die vrouwen geen hand wil geven, een imam met smetvrees grapt Elatik, reduceert partijen tot hun presentatie van verontwaardiging. De confrontatie maakt de verschillen geheel eendimensionaal. Zonder achtergronden te kennen worden oordelen geveld. Onbegrip en frustratie blijven bestaan.
Het recht zou eigenlijk buiten de rechtszaal vorm moeten krijgen. De rechtsprincipes zouden in het leven van de mensen een rol moeten spelen. In een levend debat tussen gewone mensen. De rechter komt pas in het uiterste geval aan de orde. De rechter kan hooguit de grens van het debat aangeven. Geert Wilders neemt niet deel aan het debat of het is onder zijn eigen spelregels.

Er zijn in onze samenleving veel situaties van ongelijkheid en enkele voorbeelden noemt Fatima Elatik specifiek. Er is nog altijd sprake van een toename van zwarte scholen en van zwarte wijken. Het analfabetisme in Nederland is hoog: 1,5 miljoen mensen. Allochtonen hebben tot 9 % minder kans uitgenodigd te worden op een sollicitatiegesprek. Dit zijn vormen van ongelijkheid waar geen individuele rechtszaak aan te pas komt.
Artikel 1 zegt dat gelijke gevallen gelijk beoordeeld moet worden. Het wordt tijd om ervoor te zorgen dat de gevallen ook gelijk worden. Mag je ongelijk behandelen om gelijk te worden? Elatik beantwoordt die vraag met een duidelijk ja, als het nodig is extra zorg aan achtergestelde groepen te geven. De politiek moet dit wel uit kunnen leggen. En we moeten er met z'n allen voordeel van hebben als die achterstand wordt verminderd.

Winnaars van de Burgemeeter Ien Dalesprijs: Tanja van Ommen, Evelien Muijs, Anne van den Boogaard vergezeld door een trotse coördinator van Team Voorlichting Joris Blaauw.

Elatik illustreert dit principe met een voorbeeld uit Zeeburg. Er is een pleintje dat geterroriseerd wordt door jongeren van Marokkaanse afkomst. Zeeburg heeft de ouders ontboden en gezegd dat de ouders hun kinderen mee naar huis moeten nemen. Er zijn professionals op het jongerenwerk gezet en de buurt is geactiveerd om het pleintje weer in bezit en beheer te nemen. Zo is een maatschappelijk probleem opgelost door veel aandacht te geven aan de daders. En niet aan de slachtoffers. Het is beleid op langere termijn.
Alle groepen spelen een rol in het welzijn van de totale samenleving. Elatik gebruikt in haar lezing de beeldspraak vanuit het ecosysteem. Een vijver met algen, kikkervisjes, stekelbaarsjes, de snoek en de reiger die allemaal van elkaar afhankelijk zijn. Als één schakel in dat systeem niet goed functioneert of niet meer leeft valt het hele systeem uiteen en sterft de vijver.

Ook voor de mens geldt in zijn ecosysteem de 'survival of the fittest'. Dit wil zeggen dat de meest aangepaste overleeft. Het is niet het recht van de sterkste. De jagers/verzamelaars, groepen mensen die in stammenverband leven, kenden al dat principe van aanpassing en altruïsme. Een gewonde jager werd verzorgd. Voor de rode politiek is de vraag hoe herstel je ieders lotsverbondenheid in deze samenleving. Wat is er nodig in onze keten? Primaire levensbehoeften zoals lichamelijke behoeften en geestelijke behoeften zoals erkenning, veiligheid, acceptatie van wie of wat je bent. Acceptatie is niet af te dwingen. Het is wel beïnvloedbaar door het bieden van randvoorwaarden. Het debat hierover is wel veranderd meent Elatik zowel van toon als van functie. Er komt beweging in ideeën. Elatik pleit voor lange termijn beleid. Ongelijke situaties moeten erkend worden. En passant hekelt zij de uitholling van de verzorgingsstaat. Zwakke schakels infecteren de samenleving en voeden slechts angst en haat. In Zeeburg is een project over tolerantie gericht op groep 7 en 8 van de basisscholen gestart. Het handelt over religies, atheïsme en homoseksualiteit. Het zijn de kleine dingen die de maatschappij veranderen. Dat zei de moeder van Fatima Elatik. Het gelijkheidsbeginsel moet je beleven. Je moet het zelf inhoud geven. Dat begint bij je eigen voordeur, bij de buren, op school, et cetera. Fatima's moeder had nog een mooie uitspraak: dit is de meest barmhartige maatschappij in het Westen die ik ken.
Laten we dat zo houden.

[BvD]

Pink is een uitgave van COC Nijmegen

Hoofdredactie
Bart van Dam – Nico Assinck

Opmaak
IS-ontwerp / Ingrid Sewpersad

Redacteuren
Rogier Crijns, Joost Hermus, Michel Kiel

Medewerkenden
Henk Beerten, Carinda Jansen, Herman Janssen, Mel Lambers-Rieter, Pascal van der Maas, Debby Marijnissen, Cees van der Pluijm, Frank Rieter-Lambers

Drukwerk & Distributie
Benda – Wijchen

Redactieadres
In de Betouwstraat 9
6511 GA Nijmegen
info@cocnijmegen.nl

advertentie

Meeting of the minds

Jongerenwerkers ontmoeten holebi's

Hoe kunnen jongerenwerkers homovijandig gedrag bij jongeren beperken? Dat kan alleen als het onderwerp bespreekbaar is. En dat is het vaak nog niet. Hoe maken jongerenwerkers homoseksualiteit benoembaar? Het onderwerp moet eerst voor de jongerenwerkers zelf behandelbaar zijn.
Daartoe organiseert Tandem Welzijnsorganisatie Nijmegen een dag voor jongerenwerkers en evenveel vertegenwoordigers van COC en andere holebi organisaties in Nijmegen. De bijeenkomst wordt bovendien gehouden in Villa Lila. De dag eindigt met een zestal concrete plannen waar de organisatie mee aan de slag gaat. In mei wordt de (tussen) balans van deze 'meeting of the minds' opgemaakt.

In Nijmegen en Nederland is er nog altijd sprake van vijandigheid tegen homo's, lesbo, biskeksuelen, transgenders en queers. Die tendens is helaas toenemend. Meestal is de vijandigheid afkomstig van jongeren. Daarom willen de gemeente Nijmegen en welzijnsorganisatie Tandem het jongerenwerk inzetten om dit een halt toe roepen. Eerst door homoseksualiteit bespreekbaar te maken. Pas dan kun je onderliggende denkbeelden bespreken en veranderen. En pas dan kan een jongerencentrum wellicht een veilige plek zijn, zelfs voor jonge holebi's.
Voordat jongerenwerkers met deze opdracht aan de slag kunnen gaan, hebben zij kennis nodig van wat homoseksualiteit nu in Nederland betekent. En wie zou dat beter kunnen dan de holebi's zelf? Dat moet de organisatie gedacht hebben toen ze de studiedag voor jongerenwerkers opzette.

De regiomanager van de jongerenwerkers leidde zelf de dag in door te vertellen dat ze lesbisch is, maar dat 30 jaar geleden nooit tegen haar ouders zou vertellen. Ook al woonde ze in Amsterdam en niet in een dorp. Ook al waren er thuis bijna geen taboes. Ze was verliefd op een vrouw en toch ze zou het niet vertellen. Hoe moeten jongeren met een Marokkaanse achtergrond, waar het onderwerp zeker wèl een taboe is, het tegenwoordig ervaren of vertellen? Dat kan alleen in het jongerencentrum. De jongerenwerkers hebben hierin een taak en dat past in het jongerenwerk nieuwe stijl. Aldus Gerie Knetsch van welzijnsorganisatie Tandem.

Vragen
In het jongerenwerk nieuwe stijl is de jongerenwerker een buurtpedagoog die oprecht interesse heeft in de jongeren. Die bij de jongeren hoort en hen aanspreekt op gedrag. Die grenzen stelt aan uitlatingen en tegelijkertijd alternatieven biedt, die afspraken maakt, unieke mogelijkheden biedt en jongeren verder op weg helpt.

Wanneer deze stijl toegepast wordt op het onderwerp homoseksualiteit, dan roept dat bij de jongerenwerkers vragen op. Hoe zit het bij mij? Hoe ga ik om met holebi's en homoseksualiteit in het algemeen? Ben ik zelf homo? Zou ik ervoor uitkomen? Het is niet gemakkelijk, stelt Gerie Knetsch, maar gelukkig hebben we hele goede jongerenwerkers. Een deel van de dag wordt besteed aan feitenkennis. De directeur van Villa Lila, Helm de Laat, houdt een korte uiteenzetting over de geschiedenis van homoseksualiteit. Daarnaast wordt er een quiz gehouden waarin wat feiten aan de orde komen. Dit wordt gevolgd door interviewsessies waar jongerenwerkers en holebi's elkaar, één op één, interviewen. Deze wederzijdse interviews zijn kort maar worden intensief gevoerd.

Constructief
Om homoseksualiteit bespreekbaar te maken, worden in groepjes van vier personen (twee jongerenwerkers en 2 holebi's) plannen gemaakt. Zes acties worden er gepland: Een toneelstuk voor de jongerenwerkers, een voetbaltoernooi met homo's en hetero's, een stereotiepenkwartet, een provocerende poster, een rollenspel en een beurs met als thema 'Love'.
Alle acties worden door Ursula Prinsen, productontwikkelaar voor het jongerenwerk, uitgewerkt. Enkele maanden later zal een volgende bijeenkomst georganiseerd worden waarin de stand van zaken besproken wordt.
De sfeer tijdens dit programma was opmerkelijk constructief. De deelnemende holebi's hebben een ander kader dan de deelnemende jongerenwerkers. Maar het doel wordt door beide groepen gedeeld. De manier waarop interviews gedaan werden, was opvallend intensief en eerlijk. Er werden persoonlijke ervaringen gedeeld. Men stond open voor elkaars inzichten en er was ruimte voor kritiek en bereidheid tot het aannemen van nieuwe inzichten. Dat speelt aan beide kanten. Een toonbeeld van respect.

[BvD]

Frou Frou

Nieuw roze vrouwenkoor

Vreemd dat in één van de meest roze steden van het land nog geen roze vrouwenkoor is. Dat dacht Dini de Paauw, waarop zij de stoute schoenen aantrok en een nieuw roze vrouwenkoor opzette.

In Nijmegen bestaat al tientallen jaren homo-/lesbisch koor, Cantus Obliquus. Een gemengd koor dus. Tijd om een roze vrouwenkoor op te zetten. Dini is zelf al jarenlang actief in de muziek en onze scene. Voor haar is het opzetten van het koor een verlengstuk van haar activiteiten. Zij nam het initiatief en vanaf september staat zij als dirigent en deel van deze groep van een twaalf tal zangeressen.

'Ik dacht ik ga het gewoon zelf doen. Ik heb me voorbereid door materiaal bijeen te zoeken en ontdekte al snel, dat er weinig koormuziek bestaat, die is geschreven voor onze doelgroep, dat was een enorme inspiratiebron om zelf nummers te schrijven. Het repertoire van Frou Frou is niet zo maar leuke en algemene muziek. Wij werken met thema's zoals lesbisch zijn, vrouw zijn, de liefde en het leed en alles wat er binnen de groep leeft.
De meeste teksten zijn van mij zelf en verder werken ik met gedichten van een tweetal dichteressen, Renee Lutz en Ina Soussa. De muziek is gevarieerd en een samengaan van diverse stijlen. Mijn achtergrond en specialisatie in de wereldmuziek mag natuurlijk niet missen, maar ook close harmony, oude muziek en gospels staan op het programma. We hebben nu een aantal nummers helemaal klaar, waar we hard aan gewerkt hebben, om een mooie uitvoering, dat tevens ons debuut is, op het Lesbian Festival in de Lindenberg te geven.' Aldus de trotse initiatiefneemster van het nieuwe roze vrouwenkoor Frou Frou.

De naam Frou Frou staat behalve voor het koekje met vanillevulling ook voor frivole kleding en lingerie. Daarmee wordt het speelse karakter duidelijk, waarmee we met muziek en diverse thema's, de kern van de vrouwenliefde bezingen.

'Het is een gedreven en enthousiaste groep vrouwen. In leeftijd variërend van dertig tot zestig, maar alle leeftijden zijn welkom! Graag wil ik ook de jongere vrouwen uitnodigen om deel van onze dynamische groep uit te gaan maken. We repeteren op donderdagavond in het Oude Weeshuis in de Nijmeegse Benedenstad. De repetitie afsluiten met een gezellige borrel en gezamenlijk activiteiten ondernemen, behoort tot de mogelijkheden. Dat alles in het kader van een mooie harmonie. Wij zijn nu met twaalf zangeressen, maar willen doorgroeien tot ongeveer 20 vrouwen. Er is dus nog plaats voor belangstellende zangeressen. Je hoeft geen noten te kunnen lezen. Zang- of koorervaring is wel gewenst. We werken met verschillende stemgroepen en in elke groep is uitbreiding mogelijk. Er wordt aandacht besteed aan stemvorming en naast koorwerken, wordt er ook gewerkt met solo en kleine bezettingen.
Alle stemmen zijn welkom.'

Frou Frou zingt voornamelijk a-capella. Sommige nummers worden ondersteund met percussie en/of accordeon. Dankzij het netwerk van Dini de Paauw en het linken van Frou Frou aan diverse vrouwensites op internet is het koor snel bij diverse organisatoren in beeld gekomen. Behalve het optreden tijdens het Lesbian Festival, treedt het koor in april op tijdens de Damessalon in Villa Lila. In juni is er ook al een optreden gepland op Flevo Fuur, een weekend voor lesbische en biseksuele vrouwen.

Voor meer informatie over Frou Frou: zie rozevrouwenkoor.nl, of mail naar rozevrouwenkoor@live.nl

[BvD]

Gay Coaching

Niet altijd over homoseksualiteit

Bij toeval ontmoeten we elkaar in januari bij het instappen in de Syntustrein op station Winterswijk, beiden op weg naar Nijmegen. Van de ijzige koude naar een warm gesprek. Wouter, zoon van een bosopzichter, is in het bos bij Leende (Br) opgegroeid. "Natuurlijk was ik veel buiten, maar ook 1:43 Norev speelgoedautootjes konden mij bekoren". Zijn studie Franse taal- en letterkunde en daarna Cultuur- en Mentaliteitsgeschiedenis aan de nu Radboud Universiteit kregen minder aandacht dan zijn werkzaamheden voor Pinkeltje, nu Dito, waar hij introductiegroepen begeleidde.

De opleiding heeft hij wel met goed gevolg afgerond. 'Ik vond het toen al leuk en boeiend om mensen te begeleiden, dat is alleen maar sterker geworden. Het begeleiden en helpen van mensen gaf en geeft veel voldoening. Na mijn opleiding ben ik leidinggevende geworden in het bedrijfsleven. Het coachen van medewerkers lag mij beter dan de operationele kant van het leidinggeven. Nadat ik vervolgens mijn eigen bedrijf Bureau Christiaens startte en trainingen ben gaan geven kwam ik er achter dat het individuele coachen mij meer lag dan het collectieve begeleiden en trainen. Ik voel me daar ook prettiger bij, het heeft meer diepgang, maar bij groepen voel ik me ook ongemakkelijker.'

Wouter Christiaens
(foto: Pascal van der Maas)

'Ik heb zo wel geleerd hoe belangrijk het is om je hart en passie te volgen, en je niet te laten leiden door wat je omgeving of jezelf vindt dat je moet doen, maar dat de wil belangrijker is. Dat is een kernwaarde in het coachen geworden. Ik realiseer me dat ik als coach niet de waarheid in pacht heb, ieder heeft zijn of haar eigen waarheid. Ik kan helpen die zichtbaar te maken en mensen helpen "iets" te veranderen. Mensen laten zich makkelijk leiden door hun omgeving, door zuiver rationele argumenten, maar dat levert niet altijd de gehoopte voldoening op.'

Wouter is een geduldig mens en een goed luisteraar en verstaander. Vanuit zijn waarneming geeft hij de coachee terug wat hij ziet. Hij geeft zijn oordeel en past het indien nodig aan. 'Geduld is ook belangrijk, het resultaat komt soms snel, maar soms heeft iemand nog tijd nodig. Mensen weten al veel van zichzelf, maar passen die wetenschap niet altijd toe, ik help mensen te accepteren dat er iets moet veranderen, en bij het realiseren er van. Dat doe ik ook met humor, coaching is leuk! Het is voor mij mooi iemand soms jaren later tegen te komen en te horen hoeveel iemand aan de coaching gehad heeft.'

Gay-coaching is een nieuw gezamenlijk initiatief van Wouters Bureau Christiaens en ElroyCOM dat geleid wordt door beste vriend en zakenpartner Elroy Cocheret. Wouter: 'Gay-coaching hoeft niet direct met homoseksualiteit te maken te hebben, maar dat kan wel. Soms is het prettiger een deel van je leven niet te hoeven uitleggen, omdat je weet dat de coach ook zelf homo is. Soms is de seksuele geaardheid ook zelf onderwerp van de coaching.'
Zijn werkervaring binnen en buiten de homobeweging gebruikt hij in zijn werk als gay coach. Zijn coachingsgesprekken zijn diepgaand, respectvol en oplossingsgericht. Hij luistert veel en stelt vragen waarmee hij de coachee stimuleert om zelf een oplossing te vinden.

Wouter is directeur van Bureau Christiaens Advies & Coaching dat zich toelegt op personal coaching, trainingsacteren en projectmanagement. Hij was bestuurslid bij stichting Pinkeltje en betaald co-projectmanager van de Roze Zaterdag Nijmegen. Hij is tevens professioneel consultant en projectleider voor COC Nederland.
Als coach werkt hij in opdracht van particulieren of werkgevers. Meer informatie op bcac.nl en gay-coaches.com, of mail naar info@bcac.nl.

[PvdM]

DE TUSSENBALANS

Joris Blaauw

Geboortedatum en plaats: 10 maart 1987 in Velp (gemeente Rheden)
Opleiding: Sociologie aan de Radboud Universiteit Nijmegen
Beroep: student (en een bijbaantje op de universiteit).
(Vrijwilligers-)werk: op het gebied van homoseksualiteit ben ik actief voor het COC als coördinator van het voorlichtingsteam. Daarnaast ben ik lid van de adviescommissie homo-/lesbisch beleid; wij geven gevraagd en ongevraagd advies aan het college van burgermeester en wethouders van de gemeente Nijmegen. Verder zet ik me in voor Groenlinks en voor Den Geitenwollen Soc., de studieverenigingen van sociologie.
Woonsituatie: In het studentenhuis Doddendaal.
Woont samen met: 7 huisgenoten
Huiselijk ingesteld: Not at all. Ik ben het liefst buitenshuis.
Trouw, monogaam: Ja!
Vrienden/vriendinnen: Ik heb een fijne kring goede vrienden en vrienden om me heen!
Geloof: atheïst.
Kinderwensen: Nee. Ik vind kinderen geweldig, maar één middagje per maand is meer dan genoeg!
Politieke voorkeur: GroenLinks!
Vervoermiddel: De fiets, of de trein. Aan bussen heb ik een hekel en taxi's zijn te duur.
Hobbies: Heb ik eigenlijk te weinig tijd voor, maar ik lees graag en zit ook graag met vrienden in de kroeg.
Favoriete literatuur: 'De droom van de leeuw' van Arthur Japin.
Favoriete films: 'Un amour à taire'
Favoriete muziek: Lastig, zoveel. Ik word wel altijd erg vrolijk wordt van Lily Allen. 'Iemand dood' van Torre Florim en Roos Rebergen is wel mijn favoriete nummer van dit moment.
Welke kranten lees je: De volkskrant.
Favoriete omroep: BNN en Llink
Favoriet vakantie-oord: Spaanse zuidkust (Malaga en Granada)
Favoriet eten: Lasagne
Favoriete drank: Speciaalbiertjes bij de Blaauwe Hand
Favoriete kleding: Lekker makkelijk; een overhemd en een stevige spijkerbroek
Uitgaan: Ik vind het lekker om gewoon in de kroeg te zitten (Café Jos, In de Blaauwe hand, Camelot). Een echte uitgaansavond begint in De Fuik en gaat door in Ndrgrnd.
Verslavingen: Schoenen.
Goede eigenschappen: Ik ben sociaal, luister graag naar andere mensen. Ik zoek overeenkomsten in plaats van verschillen en ik probeer erg secuur te werken.
Slechte eigenschappen: Ik zeg moeilijk nee, kan ongeduldig zijn en ik probeer soms te secuur te werken.
Wat zie ja als hoogtepunt in je leven: Een prachtige rondreis door Guatemale en Honduras.
En wat als dieptepunt: Het verlies van twee opa's en een oma.
Bewondering voor: Mensen die zonder twijfel een droom kunnen najagen.
Hekel aan: Mensen zonder ambitie.
Val op (uiterlijk of karakter): Natuurlijk is karakter het belangrijkst, maar om uiterlijk kun je (bijna) niet heen.
Eerste homo/lesbische seksuele ervaring: Op m'n 17e.
Heel spannend én leuk.
Heteroseksuele ervaring: Een paar keer (heel lang geleden).
Coming out: Voor vrienden en vriendinnen tussen m'n 16e en 18e, voor mijn ouders op m'n 19e.
In welke zin geëmancipeerd: Ik leef mijn leven, geniet van mijn leven en schaam me er niet voor. Daarnaast probeer ik jongeren serieus te laten nadenken over homoseksualiteit doormiddel van voorlichtingen.
Homo/lesbo bars: Af en toe zit ik in de Mets. Op de KissKissClub ben ik altijd te vinden!
Waar ben je eigenlijk te veel mee bezig: Met alle neven-dingen rond mijn studie.
En waar te weinig mee: Vrienden (en toch ook de studie).
Speciaal doel of ideaal: Zonder de realiteit uit het oog te verliezen hoop ik te kunnen leven in een Nederland/Nijmegen waarin mensen respect hebben voor elkaar ongeacht leeftijd, geslacht, huidskleur, handicap of seksuele geaardheid.
Er is nog een lange weg te gaan, maar volgens mij moeten we dit toch kunnen bereiken!

Pink Puzzle

THEE	...	LOOD
LEER	.....	JE
DRIE	....	VIS
ZALM	....	ROOD
KAST	....	GEEN
PIEP	....	EN
HINKE	....	STER
TRIM	....	VAST
ALI	..	ELZEN
FILM	....	N

Haalbaarheidsonderzoek door gemeente

Roze huis in Cinemariënburg?

In de vorige Pink berichtten wij over de oprichting van een taskforce Roze Huis, gevormd door mensen van COC Nijmegen, Dito en Villa Lila. De taskforce heeft als doelstelling om een nieuw pand voor de homobeweging te zoeken. Op 13 januari presenteerde men de voorlopige bevindingen in Cinemariënburg. Conclusie: het nieuwe roze huis moet in Cinemariënburg gevestigd worden.
Tijdens deze drukke bijeenkomst werd duidelijk dat zeker niet iedereen voorstander is van een nieuw pand. Een haalbaarheidsonderzoek door de gemeente Nijmegen zal moeten uitwijzen of de plannen haalbaar zijn.

De bijeenkomst werd geopend met de mededeling dat de knoop is doorgehakt door de taskforce: Cinemariënburg is een unieke kans die nu gegrepen moet worden. De aanwezigen werd daarom gevraagd om na te denken over hun wensen, dromen en fantasieën ten aanzien van dit grote pand. De taskforce wil een bruisende toekomst voor de holebi beweging in Nijmegen. Villa Lila voldoet niet meer aan de eisen van deze tijd en daarom zal voor de komende 25 jaar een pand gezocht moeten worden dat de mogelijkheid biedt om ambities en dromen waar te kunnen maken.

Taskforce-lid Niels Spierings presenteerde de voorwaarden en aanvullende wensen ten aanzien van een nieuw pand.

De taskforce heeft drie voorwaarden gesteld aan een nieuw pand:
1 het pand moet een herkenbare plek zijn.
2 de roze beweging moet baas in eigen huis kunnen zijn en tevens moeten we zelf kunnen bepalen wat er in het pand gebeurt.
3 het moet een plaats zijn waar iedereen welkom is.

Daarnaast zijn acht aanvullende wensen geformuleerd:
1 het pand moet toegankelijk zijn voor iedereen.
2 het pand moet ruimte bieden voor vergaderruimtes en flexibele werkplekken.
3 er moet dynamiek plaats kunnen vinden tussen verschillende groepen in de roze beweging. Ook samenwerking met andere organisaties moet mogelijk zijn.
4 er moeten eigen werkruimtes zijn voor COC en Dito.
5 het pand moet een horecavoorziening hebben.
6 er moet ruimte zijn voor podiumactiviteiten.
7 het pand moet de mogelijkheid bieden om de maatschappij in te kunnen treden.
8 het pand moet ook de mogelijkheid bieden aan de maatschappij om binnen te komen.

Adri van Hout, coördinator van de taskforce, vertelde dat de haalbaarheid van een ander pand nauwgezet onderzocht is. Makelaars, projectontwikkelaars en woningbouwverenigingen zijn benaderd om mogelijkheden te onderzoeken. Tijdens deze exercitie kwam een unieke kans voorbij: Cinemariënburg. De taskforce verwacht in Cinemariënburg een pand te hebben gevonden waar de roze beweging weer 25 jaar mee vooruit kan. De gemeente Nijmegen wil een haalbaarheidsonderzoek bekostigen en de taskforce wil dit aanbod accepteren. Adri hoopt op een conclusie die wij met zijn allen kunnen delen. Het haalbaarheidsonderzoek moet klaar zijn voor 1 juli 2010.

Uiteraard riep deze presentatie veel vragen en emoties op bij de bezoekers. Een belangrijke vraag is of Cinemariënburg alleen een roze huis wordt of dat de doelgroep breder is. Op dit moment zijn er zeven filmclubs die gebruik maken van Cinemariënburg. Zij willen meewerken aan de plannen voor een roze huis. In het pand zijn nu drie filmzalen gevestigd. De bedoeling is dat er een filmzaal blijft bestaan, zodat ook roze filmfestivals georganiseerd kunnen worden. De andere zalen kunnen op een andere manier gebruikt worden. Er zijn meerdere voordeuren: er is een roze huis en een 'groot huis' waar ook andere doelgroepen gebruik van kunnen maken. Specifiek werden Het Inter-Lokaal en Ieder1gelijk genoemd. Stichting Het Inter-Lokaal is een instelling voor sociaaljuridische hulp- en dienstverlening aan allochtonen. Ieder1gelijk is de nieuwe naam van het voormalige Anti Discriminatie Bureau. Een vertegenwoordigster van Ieder1gelijk vindt het heel goed om bij één van de doelgroepen aangesloten te zijn, maar ze vindt het wel belangrijk om een eigen identiteit te behouden. Bovendien vindt ze 1 juli laat en wil ze eigenlijk eerder kunnen verhuizen naar een ander pand. De vraag is of allochtone organisaties als Het Inter-Lokaal bereid zijn om een roze huis met ons te delen. Een aanwezige ambtenaar kon deze vraag zeker niet bevestigend beantwoorden. De gemeente Nijmegen is bij de plannen betrokken, omdat zij voorstander is van een multicultureel pand: een diversiteitshuis. De gemeente wil daarom onderzoeken of allochtone organisaties bereid zijn om een huis met ons soort mensen te delen.

Tijdens de presentatie werd ook duidelijk dat de taskforce de horeca activiteiten wil uitbesteden. In Villa Lila werken nu nog vrijwilligers achter de bar, maar dat is geen wenselijke optie in een ander pand. Een bezoeker stelde de vraag of de horecaprijzen dan niet te veel zullen stijgen. De taskforce wil een gezonde exploitatie neerzetten. Horeca is een behoorlijke hobbel; Lux is geïnteresseerd maar er zijn nog meer onderzoeken gaande. Als voorbeelden werden ook de Lindenberg en de Vereeniging genoemd, waar de horeca eveneens is uitbesteed. Rian van café Mets bood zich tijdens de bijeenkomst aan om de horeca activiteiten in het nieuwe Diversiteitshuis op zich te nemen.

Een andere belangrijke vraag is wie het roze huis gaat bewaken. In de kern zal er een beheersorganisatie aan het hoofd van het 'grote huis' komen te staan. Daarnaast zal eventueel een aparte beheersorganisatie voor het roze huis worden opgericht. Dit hoeft niet automatisch de Stichting Beheer Homohuis Nijmegen te zijn, de huidige eigenaar van Villa Lila. Een logische vervolgvraag is wie eigenaar wordt van het nieuwe pand. Villa Lila is nu nog eigendom van de roze beweging, maar hoe zit dat in de toekomst? Het is duidelijk dat Villa Lila Cinemariënburg niet in haar eentje kan aankopen. Het pand kost ongeveer 1 miljoen euro. Als Villa Lila verkocht wordt, komt er geld beschikbaar. Dit geld kan gebruikt worden om een fonds te vormen, maar het kan ook besteed worden aan de verbouwing van het nieuwe roze huis. Adri van Hout wil de verkoop van Villa Lila overigens doorzetten, ongeacht de uitkomsten van het haalbaarheidsonderzoek.

Het Nijmeegse college van B&W is demissionair tot de gemeenteraadsverkiezingen in maart. Welke invloed zullen de verkiezingen hebben op dit plan? Het is te verwachten dat er op cultuur zal worden bezuinigd. Eén van de aanwezige ambtenaren verwacht niet dat de gemeenteraadsverkiezingen veel invloed zullen hebben op de plannen. Het haalbaarheidsonderzoek is al aangeboden door de gemeente. Een duidelijke voorwaarde van de gemeente is dat een nieuw pand zichzelf moet kunnen bedruipen. De ambtenaar complimenteerde de roze beweging voor haar sterke politieke lobby. Mede daarom vindt hij dat we ons geen zorgen moeten maken over de naderende verkiezingen.

Wat als het plan niet haalbaar blijkt te zijn? Naar verwachting zal het onderzoek eerder klaar zijn dan 1 juli. Als de aankoop van Cinemariënburg niet haalbaar is, dan zullen andere opties worden doorgenomen. Er komen nog andere grote projecten in Nijmegen, waar dan eventueel bij kan worden aangesloten. Dit roept ook de vraag op of het voorstelbaar is dat het huidige pand Villa Lila gewoon blijft bestaan. Adri van Hout vindt dit niet realistisch. Een andere optie is de aankoop van een kleiner pand met vergaderruimtes. Het is volgens hem niet wenselijk om het huidige pand te verbouwen.

Het is nog niet duidelijk of alle huidige gebruikers van Villa Lila mee zullen verhuizen naar een ander pand. Die beslissing is ook niet aan de taskforce. Men hoopt uiteraard wel dat iedereen mee zal verhuizen. Dit werd in ieder geval bevestigd door theatergroep Merano. Andere huurders moeten ook mee kunnen beslissen over de plannen. Dit is onderdeel van het haalbaarheidsonderzoek. De taskforce wil in het nieuwe pand op dezelfde laagdrempelige manier ruimtes verhuren als in Villa Lila.

Een bezoekster stelde nog een interessante vraag: waarom wordt er een haalbaarheidsonderzoek gedaan naar slechts een optie? Waarom niet kijken naar twee opties? Onderzoek bijvoorbeeld een kleine en een grote variant. De taskforce beroept zich hierbij op de geformuleerde wensen. Cinemariënburg is een unieke kans die zich nu voordoet. Het blijkt ondoenlijk te zijn om meerdere opties tegelijk te onderzoeken, omdat dit simpelweg te veel tijd kost.

De belangrijkste vraag is, in hoeverre Cinemariënburg een roze huis zal zijn. Voor de taskforce is het een harde voorwaarde dat het pand roze zal zijn èn blijven. En voor de gemeente dient het een diversiteitshuis te worden. Dit riep de nodige emoties op bij de bezoekers, want er zijn legio voorbeelden van andere steden waar dit soort plannen mislukten omdat de samenwerking tussen organisaties niet goed ging. Tijdens de avond werd duidelijk dat veel mensen vraagtekens hebben bij het delen van een pand met andere (multi-culti) organisaties. COC voorzitter Herman Janssen benadrukte dat de vraag over een eventuele verhuizing beantwoord moet worden door een algemene ledenvergadering. Het COC wil graag samen met Dito en het huidige Villa Lila verhuizen naar een ander pand. Het haalbaarheidsonderzoek moet uitwijzen wat de mogelijkheden zijn. Dito wil in ieder geval een waarborg voor een eigen ruimte in het pand. Zichtbaarheid en een horecafunctie zijn voor Dito belangrijke voorwaarden.

Het is nu afwachten wat het haalbaarheidsonderzoek zal opleveren. Uiteraard is het altijd mogelijk om een sluitend verhaal op papier te zetten. De gemeente Nijmegen wil weten wat gebruikers willen gaan betalen voor huur van ruimtes. Dit financiële plaatje moet kloppen voor de gemeente. Dat is ook niet verwonderlijk, want in Nijmegen zijn genoeg voorbeelden te vinden van projecten waar de exploitatie (Lux, Keizer Karel Podia) te wensen overliet. En wat betekenen de plannen voor de subsidies? Veel organisaties zijn financieel mede afhankelijk van de gemeente. Wat nu als een deel van die subsidie als huur terugbetaald moet worden? Organisaties moeten hun emancipatiewerk ook kunnen blijven doen.

Na de pauze werden wensen en eisen van bezoekers aan Cinemariënburg besproken. Het pand beschikt nu over drie filmzalen, een café, een aparte wachtruimte, vergaderruimtes op de bovenste verdieping en enorme kelders. Tijdens de vragenronde werden een hoop zaken opgenoemd: huiskamersfeer, mogelijkheden om feesten te organiseren, anonimiteit, zichtbaarheid, toegankelijkheid en voorzieningen voor gehandicapten, repetitieruimtes met een goede akoestiek, stageplaatsen, werkruimtes, homohoreca, expositieruimte, handhaven roze factor. Alle genoemde wensen en zorgen zijn genoteerd door de taskforce. Wensen en suggesties zijn overigens welkom bij Niels Spierings: nspierings@villalila.nl .

De avond werd al borrelend afgesloten waarbij de discussie tussen bezoekers verder ging. Eén ding is duidelijk: er zal nog een hoop water door de Waal moeten stromen voordat een nieuw roze huis een feit is. Cinemariënburg is zeker een mooi pand, maar zelfs als het haalbaarheidsonderzoek positief is dan blijft de belangrijkste vraag of wij als roze beweging een eigen gezicht zullen behouden in een groot pand dat met anderen gedeeld moet worden. Voor 1 juli moet er dus duidelijkheid zijn. Wij houden u op de hoogte van de vorderingen en we zijn benieuwd naar de mening van onze lezers. Uw reacties en suggesties zijn meer dan welkom via info@cocnijmegen.nl .

[MK]

Interview Frans Eppink

Turen naar het juiste ogenblik

Bij veel activiteiten die door de gebruikers van Villa Lila georganiseerd worden, is fotograaf Frans Eppink te vinden. Op de site van COC Nijmegen zijn veel foto's van hem te zien en ook Pink maakt regelmatig gebruik van zijn werk. Reden om in gesprek te gaan met de man die altijd op zoek is naar het juiste ogenblik.

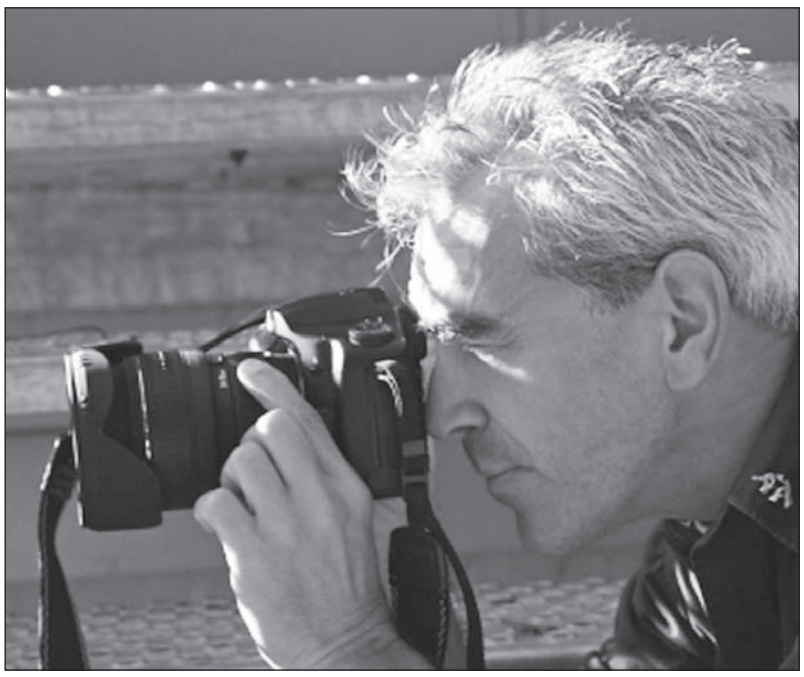

Fotograaf Frans Eppink tuurt naar het juiste ogenblik. (foto: Chris Laheij)

'Ik ben al vanaf mijn 15e bezig met fotografie. Toen kreeg ik een goede camera en maakte al foto's op klassenfeestjes. Ik ging zelf foto's afdrukken en het spelen met het licht in de doka kostte me soms hele nachten. Nu werk ik digitaal. Dat scheelt veel werk en veel chemicaliën. Bovendien zijn er meer mogelijkheden voor speciale effecten. Desondanks ga ik uit van de werkelijkheid. Het fotograferen van natuur en met name mensen en activiteiten hebben mijn grootste belangstelling. Graag laat ik met mijn foto's zien hoe mooi mensen zijn, hoe mooi diverse culturen zijn en hoe deze elkaar iets kunnen geven en versterken.

Ik hou van een moment met emotie. Het is de kunst om met zo weinig mogelijk ingrepen een onderwerp in beeld te krijgen. Goede foto's spreken aan door het moment dat vastgelegd wordt. Ik zit dan ook vaak lange tijd door de camera te turen en te zoeken naar de juiste compositie en het juiste moment.'

Frans Eppink maakt foto's bij gelegenheden zoals recent het lustrum van de Damessalon, Lesbian Festival, Coming-Out Dag en Hand-in-Hand acties.
Met foto's van dit soort gelegenheden hoopt hij zijn naamsbekendheid te vergroten. Dat is goed voor het bedrijfsmatige belang.
Hij is echter vooral een gedreven en geëngageerde persoon die veel tijd besteedt aan een hele reeks van activiteiten variërend van badminton tot theater, een klimaatactieclub en Team Voorlichting van COC Nijmegen. Met overtuiging spreekt hij over zaken die daarin actueel zijn.

'Vanuit de sportclub waarin ik actief ben, was een overleg over integratie van allochtonen in de sport. Ik ben wel geschrokken van een aantal uitlatingen die daar gedaan zijn. Er is sprake van een 'verwildersing' van de maatschappij. Het is een typische verandering van deze tijd. Ik vind dat deze tijd veel respectlozer is dan ze zegt te willen zijn. Wilders is echt niet de oplossing. Ik denk dat wanneer we onverhoopt een tijd met Wilders in een kabinet te maken krijgen, dat Nederland op zijn schreden terugkeert.'

Sinds mei vorig jaar werkt Frans Eppink voor Team Voorlichting van COC Nijmegen. Als oud-docent weet hij hoe belangrijk het is dat de omgeving van jongeren open staat voor onderwerpen als homoseksualiteit.

'Omdat het een gevoelig onderwerp is, zijn zowel de leerling als de leerkracht kwetsbaar als dit onderwerp ter sprake komt. Bijvoorbeeld als je met een leerling thuis afspreekt kan dat risico's inhouden. Ik betrok in zo'n situatie dan ook de mentor. Het heeft gelukkig goede gesprekken opgeleverd. In Villa Lila trof ik bij een toneelvoorstelling ooit twee leerlingen van onze school. Een jongen zei dat 'ie "het" wel tegen z'n moeder verteld had, maar niet tegen z'n vader omdat hij bang was dat deze er geen begrip voor zou hebben. Nou kende ik die vader en ik raadde 'm aan het toch te proberen. Anders zou ik zijn vader wel eens aanspreken. Die jongen was achteraf heel blij dat hij toch de stoute schoenen aangetrokken had en zijn vader geïnformeerd had. Daarom kun je nooit vroeg genoeg beginnen om kinderen te informeren over homo-relaties. Het hoeft namelijk niet meteen over seks te gaan. Van COC voorzitter Herman Janssen mag ik niet spreken over homofilie, omdat dit woord door de kerken misbruikt wordt, maar eigenlijk vind ik het een mooiere benaming. Het bestrijkt een breder spectrum van de homorelaties dan seks alleen.'

'Mijn houding ten aanzien van evenementen als de Gay Games en Gay Pride is wat dubbel. Ik houd niet van hokjes en ben erg 'autonoom', maar anderzijds ook wel overal bij betrokken. Zo ben ik vrijwilliger geweest bij de Gay Games in Amsterdam. Het was een heel mooie tijd. En het was voor mij een 'eye opener' te zien hoe gelukkig de mensen waren tijdens de openingsceremonie. Hoe vrij de mensen zich voelden, hoe gelukkig ze waren om bij elkaar te zijn. Jammer dat dit in het normale leven niet mogelijk is. Daarom zeg ik over evenementen als Gay Games en Gay Pride; het is iets wat niet nodig zou moeten zijn, maar heel goed dat het er wel is.'

Mensen in actie zijn vaak onderwerp van de foto's van Frans Eppink. 'Ik hou ervan om mensen te fotograferen. Het kan gaan om de emotie van het moment, het beeld van het lichaam, de pracht of de kracht van het lichaam in beweging. Ik beschouw het als een geluk dat ik de vaardigheid heb om foto's te maken. Ik vind het fijn als anderen er ook van genieten. Ik respecteer het onderwerp zoals het is. Het ligt altijd aan het onderwerp of aan de ander hoe dat op de plaat komt. Ik zoek alleen het juiste moment.' Zo vat de fotograaf nogmaals zijn werk samen.

Sinds ongeveer anderhalf jaar is Frans Eppink behalve vrijwillig ook professioneel met fotografie aan de slag en beschikt hij nu over een eigen studio. Zijn werk is te zien op eppinkfotoproducties.nl

[BvD]

Column over soa/hiv/aids en veilige seks

Gezond op reis na een hiv-test

Toen in de jaren tachtig van de vorige eeuw de aidsepidemie uitbrak, in eerste instantie in de VS, was dat land er snel bij om een inreisverbod in te stellen voor mensen die hiv-positief zijn. Vanaf 4 januari 2010 zijn deze inreisbeperkingen voor de VS opgeheven. Eindelijk. Het Aidsfonds riep mensen die hiv-positief zijn op, om te beschrijven hoe geweldig ze het vinden om vrijelijk toegang te hebben tot de Verenigde Staten. In het journaal van 7 januari zagen we de gelukkige winnaars op Schiphol. Een kleine demonstratie om een 'overwinning' te vieren en het de Amerikaanse overheid in te peperen dat de inreisbeperking natuurlijk al veel eerder had moeten worden ingetrokken.

Januari is traditioneel de maand waarin we gaan nadenken over onze reisbestemmingen voor het komende jaar. Wordt het weer Thailand? Een tussendoortje op Tenerife, kamperen in Italië of een gaycruise in de Cariben? Of lekker kamperen in Katwijk aan Zee of de Drunense Duinen? Wat het ook wordt, de voorbereiding kan beginnen en is soms zelfs leuker dan het reisje zelf.

Meestal blijft het niet bij het op internet bekijken van beoordelingen van strand en hotel. Meestal laten we ons bij de keuze van de vakantiebestemming ook leiden door de uitgaansmogelijkheden voor 'ons soort mensen'. Is er een gay uitgaansleven? Is het hotel homovriendellijk? Wat is de sfeer op het strand en is er een 'baan' in de buurt? We bereiden ons natuurlijk uitstekend voor. Zonnebrand, de nieuwste zwembroek, op tijd weer naar de sportschool om de overtollige kilo's weg te werken en toch maar weer te proberen dat wasbordje te realiseren. Ook de garderobe wordt natuurlijk aangepast aan 2010. Dan zijn we er helemaal klaar voor? Of toch niet? Ga je naar de tropen dan ga je ook even naar de website van de GGD om te kijken welke vaccinaties verplicht zich voor je vakantiebestemming. Maar als je nou niet naar de tropen gaat, maar gewoon in Europa blijft, is een bezoekje aan de de GGD-site aan te raden, en dan met name het hoekje met informatie over HIV en Aids. Je zou kunnen overwegen een hiv-test te doen, om je status te kennen. Wellicht ben je nog niet ingeënt tegen hepatitis B of wil je iets weten over andere soa en de risico's op je vakantiebestemming.

Hoe vanzelfsprekend het ook is voor een deel van de homo-vakantiegangers, voor de meesten geldt dat niet. De risico's van hiv-besmetting worden nog steeds onderschat. Het aantal jonge bezoekers aan hiv-cafés neemt toe. Daarnaast weet twee van de vijf Nederlanders tussen de 15 en 49 jaar niet dat ze besmet zijn. Kennis van je hiv-status is de laatste jaren belangrijker geworden in de preventie van hiv en aids. Nu er goede behandelmogelijkheden zijn en behandeling succesvoller is naarmate je vroeger begint, is regelmatig testen belangrijk.
Daarom kan er bij de goede voornemens voor 2010, naast stoppen met roken, de keukendeur schilderen en nu eens ècht elke week naar de sportschool, nog wel eentje bij: Laat je testen voor je op vakantie gaat. Ken je hiv-status, laat je voorlichten en ga gezond op vakantie en kom gezond weer terug.

Henk Beerten
Reageren: henk@henkbeerten.nl

Soaan (Stichting Ondersteuning Aids Activiteiten Nijmegen) financiert initiatieven gericht voorlichting en preventie van HIV/Aids in de regio Nijmegen. Aanvragen kunnen schriftelijk worden ingediend bij het bestuur van de stichting. Soaan biedt doorgaans een financiële bijdrage van niet meer dan € 500 hoewel daar bij uitzondering van kan worden afgeweken. Richt je aanvraag aan: Soaan
Wilhelminasingel 36, 6524 AN Nijmegen,
Telefoon: 024 323 36 87 (penningmeester)
of 024-355 42 12 (voorzitter).
Kijk voor meer informatie op
www.oude-aandelen.nl/soaan

'Alleen maar zwemmen' – *Debby Marijnissen over een lied van Erik de Jong*

Op 7 januari reed ik in mijn zilveren Peugeot richting mijn werk in Uden. Ik ben al meer dan tien jaar werkzaam als muziekdocent in het Brabantse land. Normaliter luister ik onderweg naar Radio 1. Hier word ik rustig wakker van en blijf tegelijkertijd op de hoogte van het laatste nieuws.

Die ochtend besloot ik anders. Ik greep een cd uit het te volle handschoenenkastje en stopte hem in de speler. Dit moest al een teken op zich zijn.

Over muziek van bepaalde artiesten wordt van alles beweerd. Marilyn Manson zou aanzetten tot zelfmoord en als je kleine fragmenten van de Beatles achterstevoren en vertraagd afspeelt dan hoor je een diabolische boodschap. Nooit geloofde ik hierin tot die zevende januari.
De uitspraken van doorgaans christelijke US-Amerikaanse bezorgde oudergroeperingen werden door anderen weerlegd. Niet de duivel zou tot hen spreken via de muziek, maar buitenaardse wezens die bezit hadden genomen van de artiest zouden praten of God zelf met een voorspellende boodschap.

Ik draaide het lied 'Ik wil alleen maar zwemmen', van mijn grote favoriet Spinvis en zong uit volle borst mee. 'Oh wat verlang ik naar de zomer', dacht ik nog. Lekker zwemmen. De zon je huid laten verwarmen. Heerlijk luieren op een Waalstrand. Was het maar zomer. Zucht.

Op mijn werk aangekomen bleek dat ik mijn zwempak toch goed had kunnen gebruiken. Die nacht was de wateraanvoer van de Cup-a-Soup automaat in de aula op de bovenste verdieping losgeschoten. Het water had ruim de tijd om zich te kunnen verspreiden in de school. Mijn lokaal was in een nacht veranderd in een kinderbadje.
Was dit de verborgen boodschap in het nummer? Mijn directeur noemde het lied een donker, duister, duivels lied, maar de leerlingen die joelend huiswaarts keerden, vonden het een goddelijke boodschap.

Ik weet niet met wie ik het eens ben, maar voorlopig zal ik het lot niet tarten. Geen 'Walk on water' (Aerosmith), geen 'You don't miss your water' (Craig David), geen 'Washing of the water' (Peter Gabriel), en geen 'Bring me some water' (Melissa Etheridge). Ik luister 's ochtends weer naar Radio 1.

Debby Marijnissen is muziekdocent, maar ook bekend als 'vaste' deelneemster van het Nijmeegs COC-Songfestival.
Pink vroeg haar een persoonlijke beschouwing te schrijven op een kunstwerk dat actueel is, of actueel zou moeten zijn; iets uit heden of verleden dat hem geïnspireerd heeft tot goed of kwaad, wijsheid of ergernis.

Spetterend multicultureel programma in Nijmegen

Global Village Festival 2010

Van 5 tot 27 maart vindt het Global Village Festival plaats. Dit multicultureel programma wordt geopend door wethouder Lenie Scholten op vrijdag 5 maart in Villa Lila. Na de opening barst het multiculturele feest los met Indiase en Oriëntaalse dans en spetterend optreden van Bandera Latina. De hele maand zijn er optredens, workshops en een slotfeest.

Deze keer zijn de locaties uitgebreid. Er is een diner met optredens in De Refter in Beek en de bars en cafés in de Grotestraat te Nijmegen (o.a. Café Mets, Café de Fiets en Café de Nieuwe Maan) zullen voor een spetterend multicultureel straatfeest zorgen. Het programma kent zowel dans, muziek als de kunst van het vertellen. Allemaal met een open oog voor alle wereldculturen.

Het programma is bij het ter perse gaan van Pink nog niet compleet definitief. Wij presenteren hier de hoogtepunten. Voor het actuele programma kun je terecht op globalvillagefestival.nl

Openingsfeest met diverse optredens
Vrijdag 5 maart 2010,
20.00 – 00.10 uur
Villa Lila, In de Betouwstraat 9, Nijmegen
Officiële opening Lenie Scholten
Indiase – en Oriëntaalse dansvoorstelling
Bandera Latina: muziekoptreden
Entree gratis

Dance Around The World met diverse dansworkshops
Zaterdag 6 maart 2010,
14.30 – 01.00 uur, Villa Lila
Workshops: Indiase dans, Oriëntaalse dans, Hawaïaanse dans, Capoeira
World Dance Party
Entree gratis

Global Art & Stories
Vrijdag 12 maart 2010,
18.00 – 00.00 uur, Villa Lila
Opening expositie Global Art
Verhalencafé Global Stories
Entree gratis

Muziekprogramma In The Spotlight
Zaterdag 13 maart 2010,
16.00 – 00.00, Villa Lila
Talentvolle muzikanten en vocalisten van allerlei culturele achtergronden maken samen muziek. Entree gratis

Eten met spetterende acts in de Refter
Zondag 14 maart 2010,
17.00 – 23.00 uur
De Refter, Rijksstraatweg 37, Ubbergen

Bandera Latina

Driegangen maaltijd door de koks van de Elegast / De Refter.
Entree € 10

Comedy Night
Woensdag 17 maart 2010,
20.00 – 00.00 uur, Villa Lila
Cabaret door Hjerre en Floor, Piepschuim, Soula Notos.
Entree gratis

VILLA LIVE Jongerenjamsessie
Vrijdag 19 maart 2010,
20.30 – 02.00 uur, Villa Lila
Jamsessie speciaal voor jongeren.
Thema: hiphop
Entree gratis

Boekpresentatie
Woensdag 24 maart
2010, 20.00 – 00.00 uur, Villa Lila
I.s.m. De Feeks: presentatie kinderboek 'Blijf van af' door Mohammed Sahli.
Entree gratis

Slot/straatfeest met diverse optredens
Zaterdag 27 maart 2010,
14.00 – 02.00 uur
Locaties:
Villa Lila,
Café Mets, Grotestraat 7
De Nieuwe Maan, Grotestraat 6
Cafe Lenthe, Grotestraat 5
Straatfeest met diverse optredens in de Grotestraat.

Party for Peace in Villa Lila
Diverse optredens waarbij geld ingezameld wordt voor stichting GAST.
Het slotfeest van het Global Village Festival vindt overdag plaats in de Grotestraat. Het feest in de Villa begint het om 20.00 uur.
Entree gratis

Movies that matter: film en debat

Suddenly, Last Winter

Movies that Matter is een landelijk film-en-debat-programma waarin tien filmtheaters samenwerken met lokale Amnesty-afdelingen. Eens per maand wordt een (nog niet in Nederland uitgebrachte) film vertoond waarin een mensenrechtenkwestie aan de orde komt. Op zondag 21 februari 2010 is dat de zowel hilarische als onrustbarende documentaire 'Suddenly, last winter' die Gustav Hofer in 2008 over zijn eigen situatie maakte.

Hofer woont al acht jaar samen met zijn vriend Luca, maar zij hebben als homoseksueel stel in Italië niet dezelfde rechten als in veel andere Europese landen. Eind 2006 stelt de centrumlinkse regering een wetsvoorstel voor om bepaalde rechten toe te kennen aan niet gehuwde koppels, waaronder ook homoseksuele koppels. Dit brengt een ongelofelijke vlaag van homofobie in Italië teweeg. We zien Gustav en Luca in hun alledaagse leven, zichzelf vragen stellend met de nodige zelfspot. In de straat, het parlement, en het Vaticaan probeert men de mening te begrijpen van alle partijen.

Het gesprek na afloop van de film wordt geleid door Henk Beerten. Gasten zijn: Björn van Roozendaal

(internationaal beleidsmedewerker bij COC Nederland en bestuurslid van ILGA Europe) en Floris Tas (werkzaam bij het Landelijk Expertise Centrum Diversiteit 'LECD', portefeuillehouder discriminatiebestrijder).

Zondag 21 februari 2010 om 15.00 uur, in Focus Filmtheater Arnhem
Reserveer via focusarnhem.nl.
De toegangsprijs bedraagt € 7 behalve op vrijdag- en zaterdagavond, dan kost een kaartje € 8.
Met een F-pas krijg je € 2 korting op de reguliere toegangsprijs.
moviesthatmatter.nl of suddenlylastwinter.com

Gay Bride op Valentijnsdag

De 14de februari zal dit jaar in homokringen anders gevierd worden dan met het versturen van de obligate kaart. Op deze zeer bijzondere Valentijnsdag zal namelijk de eerste trouwbeurs voor homo's in de Westergasfabriek in Amsterdam gehouden worden. Vijftig standhouders bieden hun producten aan, waaronder honeymoon trips. De avond voorafgaand aan de beurs zijn getrouwde homo's op een speciaal voor hen georganiseerd feest welkom. Henk Kroll van de Gay Krant zal op deze avond zijn naam als pleitbezorger van het homohuwelijk opnieuw bewijzen wanneer hij als gevraagde huwelijksvoltrekker zal optreden.
Voor meer informatie en eventuele opgave voor de avond zie gaybride.eu.

OZ Radio gestopt

De homozender OZ Radio, te beluisteren via ozradio.nl, heeft op 31 december 2009 voor het laatst uitzendingen verzorgd. De zender, een initiatief van de zanger Gordon, was als 'voor gay en gay friendly people' gestart en dankte zijn naam aan de filmklassieker 'The Wizzard of Oz', waarin een land zonder haat, oorlog of ellende uitgebeeld wordt. Naar eigen zeggen kreeg Gordon te weinig steun uit de homogemeenschap voor zijn initiatief voor de vestiging van een homo-omroep binnen het publieke bestel.

Van de Voorzitter

Euforisch gillen

Ik heb gemerkt dat een gevoel van blijheid, positieve verrassing, verwondering, bruisende energie en enthousiasme geen plafond kent. Laat ik het, voor het gemak, samenvatten als 'trots'. Als voorzitter van deze geweldige vereniging was ik al heel trots: trots op wie onze leden zijn, de inzet van vrijwilligers, trots op de organisatie en wat we nastreven en ook bereiken.
En toch maak ik situaties mee, waarmee ik opnieuw overvallen word door een nieuwe versie van dat positieve gevoel.

Onlangs mocht ik het weer meemaken: dat je om 03.00 uur 's nachts vrienden wilt gaan bellen om je enthousiasme te delen over wat je hebt meegemaakt. Als je al iemand te pakken krijgt op zo'n bizar tijdstip, dan sta je overigens snel weer met beide voetjes op de grond door de slaperige tegenreacties, helaas.
Mijn geluk was, dat ik niemand te pakken kreeg en dus de kans kreeg om die ongekanaliseerde, prettige hyperactiviteit volop de ruimte te geven. En wat vormde hiervoor de aanleiding?

Die middag ervoor werd ik gebeld door Aynur Yildirim, voorzitster van de Turkse Democratische Volksvereniging, oftewel Demokratik Halk Dernegi (DHD). Aynur heb ik leren kennen omdat we een tijdje geleden bij hen een voorlichtingsbijeenkomst hebben gehouden over homoseksualiteit: in hun clubhuis, voor hun achterban, in het Turks en met Turkse homo's als voorlichters. Die bijeenkomst op zichzelf gaf mij al voldoende om een volle week met een glimlach van trots rond te lopen.

Buitengewoon: de (onverwachts) geïnteresseerde houding van de bezoekers bij DHD, de gastvrije ontvangst, de wijze waarop ze het samen met ons team van Breaking the Silence hadden vormgegeven. En de bijzondere verhalen van de Turkse homo's die niet alleen met zichzelf hebben geworsteld, maar ook met hun culturele achtergrond. Ze vertelden hierover op zo'n integere wijze dat ook ik weer geraakt werd.
En ook de wijze waarop Aynur als voorzitster haar nek heeft uitgestoken door dit (moeilijke) thema te agenderen en haar persoonlijke mandaat aan gegeven heeft.

Toch was er dus reden voor een vernieuwde versie van trots-gevoel. De reden dat Aynur mij belde was dat DHD voor deze voorlichtingsbijeenkomst over homoseksualiteit de Hasan Kaynak-prijs 2009 hebben ontvangen. De Hasan Kaynak-prijs is een initiatief van de nieuwe fusieorganisatie Stichting Expertisecentrum Elan (voorheen Osmose & ENZovoort). Organisaties komen in aanmerking voor deze jaarlijkse prijs als zij zich inzetten voor de bevordering van integratie, participatie en emancipatie van etnische groepen in Gelderland.

De jury roemde DHD voor het lef dat ze hebben getoond om deze voorlichting te organiseren en dat ze dit op een zeer zorgvuldige en goed voorbereide wijze hebben vormgegeven, waarbij begrip, veiligheid en vertrouwelijkheid centraal staan.
'Een geweldig voorbeeld van een zelforganisatie, die duidelijk een sociale functie vervult en discussies over taboes niet uit de weg gaat', aldus de jury.

Ik word al enthousiast wanneer ik zo'n juryrapport lees, maar als je het zelf ook nog hebt mogen meemaken èn erbij betrokken was, dan schiet enthousiasme heerlijk over in de overtreffende trap: samen met collega Aynur euforisch gillen aan de telefoon.

Gelukkig blijft het niet alleen bij een gevoel, het wordt ook omgezet in daden: een tweede bijeenkomst komt eraan!

Herman Janssen
Voorzitter COC Nijmegen

Ps. Mijn grote waardering gaat uit naar Yvette Hexspoor, Ellen Lankhorst, Willy Last en Jos Klaassen van team Breaking the Silence voor hun inzet voor de voorlichtingsbijeenkomst bij DHD.
De Hasan Kaynak-prijs 2009 was zonder hun ondersteuning niet toegekend!

Cees van der Pluijm
v/h de shakespeareclub

Portretsonnetten 19

Nee, geen reactie, ook niet op mijn klacht
Ze snappen denk ik niet waar het om gaat
't Is domheid, laksheid, onwil en bedrog
En ook de arrogantie van de macht

Dat zie je dus verkeerd, hier staat het toch!
Ze hebben er niet over nagedacht
En maling aan de regels, 't is te laat
Nee echt te laat, het kan dus niet alsnog

Het ligt aan hen en niet aan het systeem
Ze kunnen naar mijn medewerking fluiten
Ze zullen horen wie het laatste lacht

Dat wordt dus een bezwaarschrift met een claim
Al moet ik ook door roeien en door ruiten –
Geen tijd voor jou nee, zeker niet vannacht

Interview Nazima Shaikh

Zie de kracht van verschillen

Al bijna een jaar heeft Nazima Shaikh (35) plaats in het bestuur van Villa Lila. Zij is hetero, moslim en van Surinaams/Hindostaanse/ Pakistaanse afkomst. Geboren in Amsterdam, getogen in Nijmegen. Welke zaken vindt zij voor emancipatie en integratie van belang? Over die vraag spreekt Pink met deze actieve vrouw die haar maatschappelijke verantwoordelijkheid op een inspirerende manier laat zien.

Nazima met hoofddoek (foto: Shaikhmela Communications)

'Villa Lila kende ik als bezoeker al een hele tijd. Ik kwam graag bij het Global Village Festival en kende de expogroep. Ik vind dat Villa Lila als sociaal-cultureel centrum een prettige sfeer kent. Toen Niels Spierings me vroeg of ik belangstelling had voor het Villa bestuur, heb ik lang nagedacht en afgewogen of ik dit zou doen. We bleken beide van mening dat je de hedendaagse homoèn islamofobie het best tegengaat met een samenwerking van minderheden, en het samen strijden voor zichtbaarheid.
Ik hoop eraan mee te werken dat mensen niet langer ongestraft allerlei nare opmerkingen kunnen maken. En ik wil taboes doorbreken. Elf jaar geleden heb ik vriendschappen opgedaan in café Mets. Als alleenstaande moeder ervoer ik, dat ik iets gemeenschappelijks had, namelijk het moeten knokken voor zichtbaarheid en jezelf te kunnen zijn in de maatschappij. Daarom wil ik me inzetten voor de erkenning en herkenning van de Roze Beweging, want homobelang is heterobelang. Tijdens de Hand-in Hand-actie van 2007 liep ik daarom mee, zwanger en wel, met de button zichtbaar opgespeld.

Vooroordeel
Nu zet ik me het liefst binnen Villa in voor activiteiten die religieuze, etnische en seksuele diversiteit bespreekbaar en mogelijk maken. Eén van de beste activiteiten in dat kader vind ik het symposium dat afgelopen jaar is gehouden over islam en homoseksualiteit. Zelf ben ik daar als ervaringsdeskundige bij betrokken geweest. De islam wordt door diverse culturen heel verschillend beleefd. Het maakt nogal wat uit of je een Surinaamse, Turkse of Marokkaanse achtergrond hebt. Van mij mag het persoonlijk breder worden getrokken dan alleen tot de islam. Homoseksualiteit in relatie tot religieuze culturen in het algemeen of bepaalde gemeenschappen. Dat kan van een klein dorp waar een hecht gemeenschapsgevoel heerst tot wereldstad Amsterdam. Het is een vooroordeel dat homoseksualiteit en islam niet samen kunnen. Voor mij, als moslima, is god liefde. Dat is geen theologische uitspraak maar een persoonlijke opvatting en ervaring. Ik heb een humanistische en emancipatorische beleving van de islam. Ik veroordeel andere religies niet. Ik vind dat een religieuze opvatting een persoonlijke kwestie is. Respect voor andere mensen is daarom van belang. Ook voor mijn medemens die niet religieus is.

Als opvoeder is het belangrijk om je kinderen seksuele voorlichting te geven. Helaas komt het nog vaak voor dit liever vermeden wordt. Helemaal wanneer het onderwerp seksuele diversiteit ter sprake zou moeten komen. Thuis is er vaak geen ruimte om er over te praten, en er zijn maar weinig organisaties die jongeren kunnen helpen. Ik zou willen pleiten voor een interculturele en interreligieuze afdeling van de Nederlandse Vereniging voor Seksuele Hervorming. Tijdens het symposium over islam en homoseksualiteit deed een aantal jongeren hun verhaal. Zij hebben voor hun openheid over hun homoseksualiteit vaak een groot offer moeten brengen. Na hun coming-out, op hun eigen manier, vinden ze daarin hun weg. Het zijn jongeren van een jaar of 23, die juist dàn steun nodig hebben. En die krijgen ze niet van hun eigen omgeving, niet van hun familie en niet van hun vrienden. Eén van hen werd uitgestoten en moest verhuizen naar de andere kant van het land. Het vooroordeel en het cliché dat homoseksualiteit en islam niet samengaan, is in deze situaties helaas wel van toepassing.

Verandering
Er gebeurt wel het één en ander. Zo is er tijdens het symposium gepleit voor een opvanghuis tegen seksueel geweld. Er is er één in Amsterdam. Ik ben groot voorstander voor een extra opvanghuis in het oosten van het land. Het liefst een integratie van de bestaande opvanghuizen met specialistische expertise rond deze hulpvraag. Opvang waarbij hulpverleners maatwerk leveren en out-of-the-box denken als er een begeleidingsplan wordt opgesteld met respect, begrip, erkenning en herkenning. Een coming-out kan immers op vele manieren. Inmiddels is er een vervolg op het symposium geweest met professionals in de hulpverlening.

Maar ik vind dat het ook verder moet gaan in de preventieve sfeer. Zo vind ik het opmerkelijk dat As Salaam, dat vorig jaar de Dalesprijs won, niet actiever met het thema aan de slag gaat. Het geeft wel aan hoe gevoelig het ligt. Ik ken As Salaam vanaf de start en het is een prima club, maar er kan meer gedaan worden. Emancipatie kan actiever georganiseerd worden. Taboeonderwerpen kunnen meer op de agenda gezet worden. Ze hebben een prima start gemaakt, door een filmdebat over seksuele diversiteit te organiseren. Het bewustmakingsproces is in gang gezet bij bestuur en achterban: chapeau!

Verder zijn er nog zo'n 90 zelforganisaties in Nijmegen, die ook hun verantwoordelijkheid kunnen nemen. Ik zou de gemeente Nijmegen willen motiveren om een voorwaarde te verbinden aan de subsidierelatie om gevoelige onderwerpen besproken te krijgen. En dan niet alleen dit thema.'

Kritiek
Vanuit de Nederlandse islamitische gemeenschap komt echter ook kritiek op mensen als Nazima. Recentelijk schreef een lid van de Moslim Studenten Vereniging Nijmegen, dat prominente moslims die gepresenteerd worden als 'modern', 'verlicht' of 'een voorbeeld', huurlingen zouden zijn van de anti-islambrigade. Mensen als Nazima worden met naam genoemd en neergezet als wolven in schaapskleren. Binnen de Nederlandse islamitische gemeenschap bestaan kennelijk stevige verschillen tussen stromingen en culturen, van traditioneel tot seculier. Voor Nazima betekent dit dat er nog heel wat te winnen valt. Zij staat echter niet alleen:

'De stadsdeelvoorzitter van het Amsterdamse Slotervaart, Ahmed Marcouch, is heel duidelijk in zijn boodschap: "respecteer iedereen als mens". Die houding zouden meer mensen moeten hebben. Het komt zelden voor dat heel Nederland op de hoogte is van de lijstsamenstelling van een partij in een stadsdeel.

De sociaaldemocraten van Slotervaart is die twijfelachtige eer ten deel gevallen. Ahmed Marcouch was namelijk de gedoodverfde lijstaanvoerder, maar moest na zeer moeizame stemmingen plaats maken voor Achmed Badoud. Het is jammer dat Ahmed zijn karwei niet kan afmaken: hij is een visionair, een pionier. Hij schuwt de confrontatie niet op emancipatiegebied.

Mijn homo-/lesbische vrienden en familie vinden het bewonderenswaardig dat Marcouch, als heteroman, zo voor hen opkomt. Zijn voorstellen om de Gay Pride in Slotervaart te starten en een homocafé in het stadsdeel welkom te heten, hebben veel opzien gebaard. Ahmed opende de Gay Sugarparty (suikerfeest) georganiseerd door Habibi Ana (vertaald: 'mijn lieve schat') Het enige Arabische Gaycafe ter wereld! Zelf ken ik het suikerfeest alleen met familie en vrienden.
Deze Gay Sugarparty met moslims en sympathisanten was een warm bad. Zoiets zou ik in Villa Lila ook wel willen organiseren, samen met bijvoorbeeld COC Nijmegen en Dito.'

Verbinding zoeken
In de vaak emotionele discussies over de relatie tussen islam en homoseksualiteit houdt Nazima vast aan haar eigen overtuigingen. 'Allah houdt van iedereen. Iedereen verdient respect.
De koran staat bol van de verzen waarin beschreven wordt hoe je met je buren dient om te gaan. Dat je met hen moet delen, dat je ze moet respecteren, ongeacht wat dan ook. Het zijn mijn persoonlijke interpretaties. Daar heb ik geen tussenpersonen richting allah voor nodig. Dit betekent voor mij: zelf op zoek gaan naar kennis, en niet zonder meer genoegen nemen met wat je door anderen aangereikt wordt. En moslims hebben tegenwoordig meer middelen en ruimte voor interpretatie dan in het verleden. Ik laat me niet voorschrijven hoe ik de koran moet interpreteren.

Ik volg daarin de opvatting van Asma Barlas, professor in de politicologie aan het New Yorkse Ithaca College. Barlas is er van overtuigd dat academici of theologen de wereld niet in hun eentje kunnen veranderen, maar dat ze verbinding moeten zoeken met activisten, om te voorkomen dat theorie en praktijk te ver van elkaar verwijderd raken. Voor mensen die gelovig zijn, is hun geloof echter een belangrijk deel van hun identiteit, dat ze niet zomaar willen of kunnen loslaten. Daarom is het ook zo belangrijk dat religieuze vrouwen zelf het initiatief nemen, zich niet in een hokje te laten zetten, maar de verschillende facetten van onze identiteit de ruimte geven. Voor religieuze en etnische diversiteit is emancipatie van belang.

De tegenstellingen zijn soms groot, maar overbrugbaar door de kracht van verschillen te zien. Je kunt in de praktijk veel bereiken door uit te gaan van wat je al deelt met elkaar als mens. Door kunst en muziek, maar ook door de gemeenschappelijke wens dat iedereen zich veilig kan voelen in ons land. Nederland is mijn land en Nijmegen mijn stad waar ik van houd.' Aldus Nazima Shaikh.

[BvD]

Lodewijk

PINK CULINAIR

Ik hoor er overwegend positieve berichten over en ben er al heel vaak langsgereden, het is er altijd druk. De vroegere 'Cantine' die, nu ruim twee jaar geleden, vernoemd is naar Nijmeegse nachtburgemeester 'Lodewijk'. De chefs Mario Verstege (33) en Maarten Kropman (28) zijn er in korte tijd samen met maître René Peters (39) en 'tante Agaath' Heijnen in geslaagd, ook hier weer een Nijmeegse topper van te maken.

De ontvangst is vriendelijk. Ik heb nog maar net plaatsgenomen aan een tafeltje bij de bar, of er wordt al een mandje knabbels en een glas wijn (€ 3,20) geserveerd. Aan de wand hangt een enorme spiegel annex menukaart. René pakt elke middag zijn rode lippenstift uit de handtas en schrijft hierop het menu van de dag. Na het lezen van het menu snap ik de enkele kritische noot die ik wel eens hoor.

Alle gerechten zijn van hoogstaand culinair niveau. Wie voor de klassieke tournedos met frieten komt is aan het verkeerde adres. Koken op dit niveau brengt natuurlijk een smakenpallet met zich mee dat je niet verwacht als je een eetcafé binnenloopt. Lodewijk is wat betreft de prijsstelling een echt eetcafé, de prijzen van de voorgerechten variëren van € 4,50 tot € 9,75 en de hoofdgerechten liggen zo rond de € 15,00. De tafelsetting is helaas erg krap met weinig voetenruimte en ook deze avond staat er weer een dikke rij mensen bij de bar te wachten op een tafel. Dit alles in een kakofonie van stemmen, maar niemand lijkt dat erg te vinden.
Ik twijfel tussen de 'Carpaccio' en de 'tartaar van kalf en coquilles', maar mag je 'weekdieren' wel op zaterdag eten; vraag ik mij af?
Ik kies voor de rundercarpaccio met groene pesto met pijnboompitjes en rijkelijk gegarneerd met rucola, Parmezaanse kaas en een niet onaardige truffelmayonaise (€ 8,75) geserveerd met maisbrood. Ondanks dat de smaak van de rucola wat overheerst verder een uitstekende combinatie. Als hoofdgerecht heb ik kozen voor de 'warm gerookte zalmmoot' met mierikswortelaardappeltjes en groene groenten (€ 15,00). Een zeer mooi rosé gerookte moot (ruim 220 gr.) op een timbaaltje van broccoli, haricot-verts en verse spinazie afgemaakt met een witte wijn – citroentijmsaus. Een culinaire beleving, de zalm smelt op de tong. Ik ben geen 'groenteman' maar de groenten in de combinatie met de saus overstijgen in hun verfijning en subtiliteit bijna de smaak van de zalm.

Ik zou na het nuttigen van de wijn nog graag een dessert gebruikt hebben, maar in de hectiek en de aantallen wachtenden besluit ik te eindigen met koffie (€ 2,00) en een digestief (€ 4,25). Kortom: 'Lodewijk' is een frisse zaak met relaxte bediening, prima geschikt om 'ff een vorkje te prikken'. Als je rustig wilt zitten en je disgenoot af en toe wilt verstaan, dan lijkt de lunch een betere keuze. 'Lodewijk' kookt in het topsegment met royale hoeveelheden tegen eetcaféprijzen en daar mogen ze best trots op zij.

lodewijk-nijmegen.nl

Berg en dalseweg 48a
6521JJ Nijmegen
024-322 33 33

[SH]

Durf je er meteen voor uit te komen, wanneer je de baas wordt?

Roze baas als roze boegbeeld

Mensen die leiding geven horen vaak een voorbeeld te zijn voor anderen. Wat nu als je als leidinggevende homo, lesbisch of bi bent? Kom je daar dan voor uit? En doe je dat meteen wanneer jij je na je benoeming presenteert? Of doe je dat later? Of terloops door hier en daar een opmerking te laten vallen? Hoe groot is het belang voor de sfeer op het werk dat leidinggevende holebi's voor hun voorkeur uitkomen? In de vorige Pink kwamen drie mannen aan het woord. Deze keer is het de beurt aan twee vrouwen.

Kledingaccent?

Christiane Puylaert ***is sinds 20 jaar werkzaam in een leidinggevende positie bij Sanquin Bloedbank. Ze is eerst begonnen als hoofd van de afdeling Bloedinzameling Nijmegen en door fusies en reorganisaties doorgegroeid tot Manager Donorzaken Regio Zuidoost. Nu is ze verantwoordelijk voor 100.000 donors en ongeveer 215.000 donaties per jaar.***

'Binnen één regio werken we bij Donorzaken met ongeveer 150 FTE personeel, maar omdat er veel part-timers (meest vrouwen) werkzaam zijn binnen deze sector betreft het hier ongeveer 300 medewerkers. Sinds april 2009 ben ik ook Manager Donorzaken Regio Noordoost ad interim waar ik een logistieke en structuur reorganisatie binnen Donorzaken heb uitgezet en begeleid. Binnen de organisatie heb ik nooit problemen ondervonden over mijn seksuele geaardheid. Vanaf het begin had ik een vriendin en wat mij betreft was het heel gewoon dat ik over mijn vriendin vertelde. Wat ik mij nog wel kan herinneren, was dat medewerkers mij vragen stelde over 'hoe zit dat nu, is er een man-vrouw verdeling?'. Ik vond dat niet vervelend, het was oprechte belangstelling. Ook kreeg ik regelmatig te horen: Jij, lesbisch, zo zie je er helemaal niet uit! Binnen de afdeling zijn meerdere homoseksuelen werkzaam en werkzaam geweest, zonder dat het problemen heeft gegeven. De cultuur en het feit dat ik leidinggevend was, hebben daar wel toe bijgedragen.
Ik vond mijzelf meer een boegbeeld in de vorm van lesbische diversiteit. In die tijd was lesbisch zijn gelijk aan het dragen van tuinbroeken, geen bh's en geen make-up. Ik kleedde mij vrouwelijk, droeg pumps en gebruikte make-up en knalrode nagellak. Daarnaast ben ik feminist in hart en nieren en ik hoop in mijn werkzame leven een steentje bij te dragen om het (roze, glazen) plafond te doorbreken. Wat ik tot nu toe heb gezien is dat een belemmering voor een carrière voor vrouwen meestal zit in het maken of juist niet-maken van keuzes. Nog steeds wordt een keus half gemaakt, of men wil twee dingen tegelijk doen. Dit breekt uiteindelijk op.
In de jaren '90 ben ik vijf jaar voorzitter geweest van het Homohuis Vila Lila. Daar moest ik mij meer verantwoorden t.a.v. het beleid wat de bloedbank had ingesteld. Dit betrof het uitsluiten van het donorschap van mannen die met mannen seks hebben of hadden gehad. Hoe kon ik als homoseksuele vrouw dit beleid uitdragen werd mij gevraagd. Als bloedbank heb je een verantwoordelijkheid naar de donor, maar ook een verantwoordelijkheid voor de levering van een optimaal veilig product voor de patiënt. Door een goede uitleg was er zeker ook begrip.
Het team Donorzaken is een goed team met respect voor eenieder en voor elkaars kwaliteiten. We zijn een gemêleerd gezelschap dat bestaat uit mannen en vrouwen, uit meerdere culturen en godsdiensten, en ik vind dat bijzonder prettig werken. Dit is niet vanzelf gekomen en er is hard voor gewerkt. Wat mij zeker heeft geholpen bij acceptatie van de lesbische levensstijl is humor. Zo kun je met de mannelijke collega's de voorkeur bepreken voor een bepaald type vrouw, of op een vraag als 'wat kook jij vanavond' zeggen: nee, mijn vriendin kookt altijd, dat doet jouw vrouw zeker ook!
Ik heb gemerkt dat er veel lesbische vrouwen zijn in hogere leidinggevende functies, maar het is in veel gevallen niet zichtbaar aan het uiterlijk, zoals dat bij homoseksuele mannen meer het geval kan zijn. Die onzichtbaarheid is soms wel jammer, want het lijkt net of er vrijwel geen lesbische vrouwen in (hogere) leidinggevende posities zijn. Wellicht moeten wij een kledingaccent gaan dragen, waardoor we meer zichtbaar worden!'

Professionele kwaliteiten

Anjo Kessels ***werkt bij het Wereld Natuur Fonds en geeft mede leiding aan een administratief team.***

'Als ik bedenk dat ik mijn eerste beroep (jongerenwerkster) nooit heb uitgeoefend omdat ik bang was daarin geen weg te weten met mijn lesbisch-zijn..... Wel of niet duidelijk maken dat ik lesbisch ben, is voor mij geen vraag, wel de manier waarop. En ik kan me wel wat voorstellen bij wat Frank Rieter in de vorige Pink zei: "als het dan zo 'normaal' is, waarom zou je er dan überhaupt over beginnen?" Maar ik vind het ook "normaal" dat als het over mijn partner gaat, ik zeg dat het een "zij" is. Mijn eerste baan was op een accountantskantoor in Oss. Daar werkte al een homo, van wie iedereen het wist en ik kan me zo voorstellen dat dat het voor mij wel wat makkelijker heeft gemaakt.
Men was al bekend met het verschijnsel homoseksualiteit. Ik kan me nog herinneren dat een collega 50 werd en daarvoor iedereen van het kantoor uitnodigde met partner. Tegen mij zei hij nog nadrukkelijk dat uiteraard ook mijn vriendin van harte welkom was, "het maakte immers niet uit". Toen ik op mijn huidige werkplek begon, waren daar al een aantal "soortgenoten" werkzaam, één daarvan een directe collega. Ook hier kwam het ter sprake als het bijvoorbeeld ging over de vakantie of weekendactiviteiten.
Sinds ik geen partner meer heb, merk ik wel dat het moeilijker is duidelijk te zijn. Als voorheen iemand mij vroeg of ik een man of vriend had, zei ik dat ik een vriendin had. Maar ik ga nu niet zeggen: "Nee, maar ik heb ook geen vriendin". Dat gaat me toch echt te ver. Blijven dus de momenten waarop ik zeg dat ik naar het lesbisch festival ga of een taart wil bakken met een prachtige, in het roze gehulde prinses erop. En op mijn werk gaat het (hopelijk) toch om mijn professionele kwaliteiten: hoe run ik samen met mijn team de administratie en lesbisch of niet: debet en credit moeten gewoon aan elkaar gelijk zijn.'

Pink wil deze verkenning voortzetten in volgende edities. Het doel is om elkaar te inspireren, tips uit te wisselen en de ander een handje te helpen in die 'professionele coming out'.
Geef jij leiding, of ken je leidinggevenden of collega's die een interessante of prikkelende bijdrage kunnen leveren aan deze discussie dan is elk bericht welkom bij de redactie. Die kun je mailen naar info@cocnijmegen.nl

[MK]

Tweede Lesbian Festival Nijmegen

Voortaan heten we lesbedia's!

Drie dagen zijn honderden en honderden vrouwen vermaakt, geraakt en geboeid tijdens het tweede Lesbian festival Nijmegen. Het doel van het festival 'Live your dreams' is voor veel vrouwen waargemaakt.
De droom van Astrid Nijgh moeten we nog gaan waarmaken; 'we moeten af van dat woord lesbo's, vanaf nu zijn we lesbedia's!'
Hieronder een impressie van een droomweekend.

Yvette Hexpoor over het Desire-feest in Doornroosje: om tien uur stroomden de vrouwen binnen en kon de danswork-shop beginnen. Dat zorgde voor een goede start van een uitbundig dansfeest. Door de pikante optredens, de spannende outfits van vrouwen en de candygirls werd het een Lesbian dream party!

Hilda Abbing over het literatuurspektakel op zaterdag: het programma van het Literatuurspektakel was vol en onderhoudend. Csilla Liptai won de verhalenwedstrijd met haar vrolijke en herkenbare verhaal Koffie.
Susan de Boer ondervroeg Minke Douwesz, Anja de Crom en Adriënne Nijssen over hun schrijfproces en er werd fanatiek meegedaan met de boekenquiz. Sluitstuk van de middag was de uitreiking van de publieksprijs Beste Lesbische Boek.
In de categorie buitenlandse boeken kreeg Tipping the Velvet van Sarah Waters de eerste prijs. Sarah kon er zelf niet bij zijn, maar reageerde via een filmpje dat ze met haar webcam had opgenomen (en ze is léúk!).

In de categorie Nederlandse boeken won Halsoverkop van Anja de Crom. Die is er nog steeds beduusd van: 'Ik weet anders altijd wat ik moet zeggen, maar nu was ik sprakeloos.
En dat staat nog op film ook!' vertelt ze. 'Ik beschouw de titel als een aanmoedigingsprijs. Ik hang de oorkonde op mijn werkkamer als een soort stille stimulans om vooral door te gaan.'
Tweede en derde werden respectievelijk Strikt van Minke Douwesz en Noem mij maar Maud van Adriënne Nijssen.

Mirjam Daanen van Motion womensgym over de workshop Latin Move: jammer dat je er nu pas bent met je camera. Dat was wel een foto waard!
Het was leuk, we hadden alleen vooraf aan moeten kondigen dat vrouwen sportieve kleding aan moesten doen. Nu zat er een motormuis tussen, maar ach dat ging ook wel weer.

Bezoekster Willemijn over het politieke debat: Wat mij is bijgebleven van het debat? Wist je dat er in Gorinchem een ambtenaar is die geen mannen- en vrouwenparen wil trouwen? Weg d'r mee, ga maar wat anders doen! Er is dus voor de politiek nog een hoop te doen.

Nijmeegse vrouwenband Felt over de theatershow 'Welkom in Pottendyke':
De Potto is gevallen en Pottendyke is een feit! Wat een feestelijke avond en wat een enthousiast publiek.
Heel leuk om dit spektakel muzikaal te begeleiden!

Maria 'Pottengrot herself' over de pottengrot in café de Plak: Om drie uur hebben we ze eruit moeten zetten. Er was jong, er was oud en zelfs de verslaggever van het Uit magazine had het naar zijn zin. Het is zo'n succes dat we het vanaf nu tweemaal per jaar een Pottengrot gaan organiseren in De Plak!

LFN-coördinator Brigitte over de benefiet in Café Mets: het is hier vol, de sfeer is gemoedelijk en er wordt flink meegezongen met de lekkere muziek van Loes Peters en Melanie. Straks de veiling met voedselpakketten, LFN-shirts, een huiskamerconcert van Loes Peters en Tosca's tekst. En dat allemaal voor het goede doel.

COC-voorzitter Herman Janssen besloot zijn warme speech tijdens de benefietbrunch met de woorden: 'het COC wilde een festival met een wauw-factor en dat hebben we gekregen. Het was zelfs zo wauw, dat COC-Nederland financieel gaat bijdrage aan een jaarlijks Lesbian festival in wisselende steden.

Nog meer herinneringen ophalen en foto's kijken kan op lesbianfestivalnijmegen.nl

[CJ]

Gezamelijke nieuwjaarsreceptie

Voorzitter Dito vertrekt

Op 10 januari vond de jaarlijkse Nieuwjaarsreceptie plaats in Villa Lila. De opkomst was magertjes, waarschijnlijk als gevolg van het winterweer.

Maurice Nooijen (Villa Lila) sprak een dankwoord uit aan de hele homobeweging voor de steun aan de plannen voor een nieuw pand. Hij benadrukte dat er lef nodig is om dingen te veranderen. Verder kon hij melden dat de liquiditeitspositie van Villa Lila licht verbeterd is, maar het gaat zeker nog niet goed. Tenslotte benadrukte Maurice dat er niet zomaar een nieuw pand is. Men moet 'vaarwel' durven zeggen en er moeten meer dwarsverbanden gezocht worden met andere maatschappelijke groeperingen. Om dit te onderstrepen citeerde hij de Amerikaanse president: 'Yes we can'.
Evelien Hulshof (Dito) blikte vooruit op een jubileumjaar. Dito viert haar 25-jarig bestaan in 2010. In het afgelopen jaar heeft de jongerenstichting zichzelf goed op de kaart gezet met diverse activiteiten en dankzij de inzet van vele vrijwilligers. Evelien vindt dat Dito minder historisch belang heeft bij het pand Villa Lila. Dito vindt dit een goed moment voor een doorstart en een betere samenwerking met andere partijen.
Evelien kondigde tevens haar vertrek aan als voorzitter. Na twee jaar voorzitterschap bij Dito zal ze in 2010 voorzitter worden van het landelijke Homojongerenplatform. Er wordt nog gezocht naar een opvolger om de voorzittershamer van haar over te nemen.
COC-voorzitter Herman Janssen kwam als laatste aan het woord. Hij stond stil bij een aantal verontrustende ontwikkelingen: het demissionaire college van burgemeester en wethouders, het aanstaande vertrek van wethouder Lenie Scholten en het vertrek van Evelien Hulshof bij Dito.
Er zijn ook positieve ontwikkelingen geweest in 2009. De Roze Woensdag, de Roze Netwerkborrel, Gay Sport Nijmegen en het Roze Meifeest zijn voorbeelden van activiteiten die bijdroegen aan een zichtbare roze beweging. Ook de eigen activiteiten werden benoemd.
Zo start 2010 met het Lesbian Festival Nijmegen waarvoor meer dan € 20.000 subsidie bij elkaar is gebracht. Herman benadrukte ook hoe belangrijk vrijwilligers zijn voor het COC. Café Dapper, de Damessalon en de Zondagmiddagsalon zijn voorbeelden van goedlopende activiteiten die zonder de inzet van vrijwilligers niet mogelijk zouden zijn.
Ook het lidmaatschap van het COC is belangrijk. Het COC wil doelgroepen kunnen bereiken en hulpvragen kunnen beantwoorden. Als voorbeeld noemde Herman de roze bus: ook in een plaats als Beek kon men daardoor instappen in een pink experience. COC Nijmegen wil na Amsterdam de grootste afdeling van Nederland worden. En 'last but not least' zal de zoektocht naar een nieuwe veilige haven in 2010 verder gaan. De mening van de achterban is daarbij belangrijk, dus voordat er een besluit wordt genomen over een nieuw pand zal er een algemene ledenvergadering worden gehouden.

Evelien Hulshof

[MK]

Genderbending in de mode

Het mannelijk decolleté

Het verschil tussen mannen en vrouwen in zowel uiterlijk als levenswijze wordt als heel normaal gezien, maar is dat wel normaal? Een interessante vraag. Pink sprak met Femke van Waveren (Almelo – Hoofddorp – Nijmegen), over cultuur en mode, over gender en kunsten.

‘De bekende connotaties over wat man en vrouw is, lijken vanzelfsprekend. Alles wat daar van afwijkt, vind ik interessant. Naar mijn idee wordt er juist nu veel van afgeweken. Toegegeven, in de jaren ’80 gebeurde dat ook, maar toen bleef het vooral beperkt tot de popcultuur. Ik noem dat ook wel androgyn, een synthese tussen mannelijk en vrouwelijk, maar in onze opleiding wordt gesproken over genderbending. (Het verbuigen van je genderrol).
De term ‘genderbending’ klinkt speels en het is mooi wanneer je je zogenaamde ‘andere kant’ kunt en durft onderzoeken.
Meestal zeg je als vrouw dat je je mannelijke kant onderzoekt of andersom. Jammer dat het nooit te bespreken valt zonder het over ‘mannelijk’ of ‘vrouwelijk’ te hebben. Om dezelfde reden is er een alternatief voorgesteld voor de woorden ‘hij’ of ‘zij’. Je zou het woord ‘per’ moeten gebruiken, waarbij ‘per’ is afgeleid van het ‘persoon’.
De kunst is om uit het hokjedenken te stappen. Het is ook de kunst om het anders-zijn te accepteren. Eigenlijk moet het verder gaan dan acceptatie. Je zou het anders zijn juist moeten waarderen. Ik begrijp wel dat categorieën nuttig zijn om de wereld een beetje te begrijpen, maar de kunst is toch om eruit te stappen. Het is vooral belangrijk om te begrijpen dat een mens meerder identiteiten heeft en dus in meerdere categorieën past en dus in meerdere hokjes. Je bent bijvoorbeeld op je werk iets anders dan in je vrije tijd (denk alleen al aan je kledingkeuze) en als zus vervul je ook een andere rol dan als een moeder of een vriendin.
Het gaat om de acceptatie van jezelf als hybrideiteit, èn van de de mens als hybrideiteit. Het gaat erom dat iemand niet hoeft te voldoen aan het hokje dat jij voor hem of haar hebt gemaakt. Je moet open staan voor verandering. Vasthouden aan een hokje sluit namelijk andere mogelijkheden uit en daarmee ontneem je de ander zijn bewegingsvrijheid en zijn bestaansrecht. Veel mensen hebben niet door, dat ze daarmee bezig zijn. Dat roept frustratie op.

V-hals

Femke vindt het interessant om in haar studie in te gaan op genderbending in mode en pop-cultuur. ‘Onze maatschappij heeft een beeldcultuur. Elke week komen er tientallen films uit. De acteurs worden vaak rolmodellen voor de samenleving. Hoe zij zich gedragen en hoe zij zich kleden vindt dan vaak navolging in het dagelijkse leven. Dat zie je duidelijk in de mode. Voorbeelden van genderbending in de mode zijn er best veel.
Zo is de trui met V-hals van oorsprong een vrouwelijke vorm. Nu dragen veel mannen een trui met V-hals. En dan is het niet een gewone V-hals, maar een ruime V die een heus mannelijke decolleté laat zien. De kleur roze was aan vrouwen en meisjes voorbehouden. Momenteel dragen mannen kleding met roze, en niet alleen homo’s. Dat vrouwen broeken dragen is nu heel vanzelfsprekend, maar de eerste vrouwen die broeken gingen dragen, maakten zich een symbool eigen. Het aantal spreekwoorden dat naar mode verwijst liegt er niet om. Denk maar aan een vrouw ‘die de broek aan heeft’ of ‘kleren maken de man’.
De oorbel kenden onze ouders als een vrouwelijk sieraad. Maar plots gingen homo’s een oorringetje dragen.
Nu maakt het niets meer uit: veel mannen (ook hetero-mannen) dragen oorsieraden en jongeren dragen nu graag grote glinsterende stenen in het oor.
In de bladen zie ik nu een trend voor driedelige pakken voor vrouwen. Dat gaat nog een stap verder dan de broek aantrekken. Zelf heb ik ook zo’n driedelig pak en dat draag ik graag.
Nieuw zijn ook de hakschoenen voor mannen. In 2007 kwamen de geschoren benen voor mannen op de catwalk. En alles wat over de catwalk gaat, komt vaak in afgezwakte vorm terug in het straatbeeld.

Gender revolutie

Vóór de Franse revolutie was de mode voor mannen en vrouwen, even afgezien van de rok voor vrouwen, weinig verschillend als het om de franje gaat. Na de Franse revolutie is de mode voor mannen en vrouwen strikt gescheiden. Mannen droegen daarna eenvoudige donkere pakken en de franje is voor de vrouwen gereserveerd. Nu lijkt het erop dat de mannen zich weer het recht toe eigenen om accessoires te dragen.
In de jaren ’70 hebben de vrouwen zich vermand, en nu is de man dus bezig met zijn inhaalsslag. Van twee kanten komen de beelden dichter bij elkaar.
Er is nog een andere cultuur waar accessoires zeer gewaardeerd worden. De cultuur van Antillianen, Marokkanen, Surinamers. die zich als een ruige straatcultuur presenteert, maakt graag gebruik van grote blinkende accessoires. Kortgezegd de bling-bling-cultuur. Het is een ogenschijnlijke tegenstelling dat deze macho-cultuur zich met bling-bling omgeeft. Het lijkt op de glitter van de nichtencultuur, maar daar willen zij zich vast niet mee afficheren.
Hun niveau van uiterlijke verzorging benadert dat van de gay scene. Dat geldt bijvoorbeeld ook voor de fijne baardjes waarvan je zou kunnen denken dat ze getekend zijn. Het vergt waarschijnlijk chirurgisch scheerwerk om die zo fijn te lijnen. Ze staan zeker lange tijd voor de spiegel. Zo mogen ook mannen nu tien parfums op de toilettafel hebben. Dat lijkt me allemaal heel prettig voor de mannen.
Omdat het een spel is op zoek naar individualiteit is een reactie niet ongebruikelijk. Zo is er enerzijds een soort weerstandsbeweging die zich sterk maakt voor de stoere cultuur. Dat gaat misschien wel gelijk op met de trend naar natuurlijke materialen en gezonde producten. Bergschoenen dragen zowel mannen als vrouwen erg veel. Het is niet uit te sluiten dat het nog stoerder wordt met legerkistjes en geruite houthakkershemden. Anderzijds doet ook de economie een duit in het zakje.
Ik weet niet zeker wat de economische crisis voor effecten heeft. Misschien worden mensen zuiniger en kiezen ze bewuster hun producten en materialen, maar het kan ook zijn dat het juist meer glamour oplevert.

Vooruitstrevend

Als het genderbending betreft is de gay scene altijd vooruitstrevend geweest. Dat is te verklaren uit een behoefte om jezelf te onderscheiden van hetero’s. De gay scene is nog steeds onderscheidend, maar het verschil is minder geworden. Wellicht omdat homo’s minder behoefte hebben om zich te onderscheiden. Dat staat los van de behoefte aan homoemancipatie, want die is er nog steeds. Maar ook omdat hetero’s nu meer bewust met mode omgaan. Er meer mee spelen om hun eigen individualiteit vorm te geven. Dat hoort bij de postmoderne mens: individualisering en het spelen met identiteiten.
Het is zeer opmerkelijk dat de Amsterdamse Canal Pride zo omstreden is. Het is feitelijk niet meer dan een grote modeshow. De grachten van Amsterdam zijn dan één catwalk voor een ver doorgevoerde homo-modeshow. Het is vreemd dat er zo moeilijk over gedaan wordt. Na een carnavalsviering in ’s Hertogenbosch staat er niet op de voorpagina’s van de kranten dat er zo veel vreemd geklede malloten op straat te vinden waren. Ook een Canal Pride is een feest, en de gasten dossen zich graag zo mooi en feestelijk mogelijk uit.

Transgenders

Elk gender is een performance. Zo zei Simone de Beauvoir het al. En zo is het nog steeds. Enerzijds worden kinderen na hun vierde jaar zich bewust van hun sekse en gevoelig voor wat de anderen voor hen bepalen als geschikt. Gelukkig zijn er steeds meer ouders die hun kinderen meer ruimte laten, zelf te kiezen hoe ze willen zijn. Het roze prinsessenjurkje is soms een keuze maar soms is het nog opgelegd. Zelf was ik als kind erg gecharmeerd van Disneyfilms waarin ieder meisje altijd ooit een leuke jongen tegenkwam. Nu weet ik dat het niet waar is. Ik denk dat kinderen die heel vroeg weten dat ze homo of lesbisch zijn, sterke persoonlijkheden zijn.
Dat geldt ook voor kinderen die al vroeg weten dat in het verkeerde lichaam zitten en transseksueel zijn.’
Transseksuelen mogen pas vanaf een bepaalde leeftijd en na een lang proces werk maken van hun herschepping. Hoe later in hun lichamelijke ontwikkeling dat gebeurt, des te moeilijker is het om dat naar tevredenheid te laten slagen. Dat is een proces dat zowel lichamelijk, psychisch als ook op het gebied van mode en aankleding een rol speelt. Voor transgenders is het echter geen spel, maar serious business. Toch lijkt het zo, dat mannen die transformeren naar een vrouw zich kleden als hun moeder.
Transgenders zijn mensen met durf. Die durf zouden ze meer kunnen inzetten in het ontwikkelen van een gevoel voor eigen stijl. Het is niet gemakkelijk want mode is niet gericht op transgenders. Je lichaamsbouw is toch anders. Dat driedelig pak wat ik heb, is ook een mannenkostuum. Het is niet voor vrouwen ontworpen. Zo bestaat er ook nog geen vrouwenkleding voor mannen. Hoewel ik mij heb laten vertellen dat de Vlaamse modeontwerper Ann Demeuelemeester al 15 jaar een collectie heeft die zowel voor mannen als vrouwen is. Transgenders zouden daar eens moeten gaan kijken. H&M heeft een aparte afdeling voor grote maten: ‘big is beautiful’. Ik stel me voor dat ze een modecollectie ‘love me gender’ kunnen ontwikkelen. Dat levert ze vast ook nog klandizie op van drag queens en drag kings, die zoals ik een driedelig pak willen dragen. Vooroordelen doorbreken, kan niet anders dan door vooroordelen te benoemen.’

[BvD]

In memoriam Kees van den Heuvel

11 januari 2010 is dichter Kees van den Heuvel overleden. Kees is bezweken aan kanker en de gevolgen daarvan. Vier jaren leefde hij in de wetenschap dat dit een keer zou gebeuren.

Oktober afgelopen jaar gaf hij nog een presentatie van zijn gedichten en liedjes in de bibliotheek van de Refter (Beek-Ubbergen). Mogelijk het belangrijkste deel van zijn oeuvre. Zeker het leukste.
Kees wordt gerekend tot de dichters van het light verse: compacte en vrolijke poëzie. Hij maakte graag poëtische ‘snap shots’, waarin mooie of aantrekkelijke beelden ineens veranderen in de rauwe, lompe, of iets minder fraaie werkelijkheid. Tegenstellingen zijn misschien wel zijn handelskenmerk. Zijn fiets bijvoorbeeld, een damesfiets, beschrijft hij als een fiets ‘met zonder stang’.

De begrafenis van Kees was goed geregisseerd. Ongetwijfeld mede door zijn aanwijzingen. Familie, vrienden, vriendinnen; velen waren aanwezig. In zijn geest en geestigheid werd er teruggeblikt, gelachen, gehuild en genoten van wat er geweest is.
Kees was niet van de ‘sunshine band’, maar eerder een ‘fool on the hill’. Een clown in ons circus, een vriend die zijn eigen gang gaat, en een kritische vakbroeder. Maar zeer loyaal naar directe familie. Kees heeft zijn sporen verdiend, o.a. als redacteur in de redactie van talkshow Pluijm. Hij heeft de creatieve sprong van Cantus Obliquus in de beginjaren enorm gestimuleerd. In Dubbelzang heeft hij dit genre voortgezet.

Kees verdient een herinnering. Kees zag het einde naderen. Hij wilde het werk uitgeven. Hij leek het uit te willen stellen. Nu wordt zijn werk binnenkort postuum gepubliceerd in de gedichtenbundel ‘Wat futen op een kluitje in het riet’. Eén exemplaar van de eerste druk is al weg. Hij nam het zelf mee. Naar het einde.

Aanmelden voor de officiële presentatie van ‘Wat futen op een kluitje in het riet’ is mogelijk via kees-tekst@planet.nl.
Wanneer de datum bekend is, volgt een uitnodiging per email.

[BvD]

Verkiezingsdebat Roze Beweging Nijmegen

Roze stemmen tellen

Vrijdag 19 februari, is het zover. Villa Lila, COC Nijmegen, Dito en de adviescommissie homo-/lesbische beleid, organiseren het roze verkiezingsdebat. Dit ter gelegenheid van de gemeenteraadsverkiezingen op 3 maart aanstaande.

Het debat zal plaatsvinden in Villa Lila, In de Betouwstraat 9 en zal bestaan uit twee gedeeltes. De avond begint om 19.30 uur met een debat tussen vertegenwoordigers van Politieke Jongeren Organisaties (PJO’s). Hierna gevolgd door een debat tussen de lijsttrekkers van de partijen uit de gemeenteraad dat geleid wordt door Cees van der Pluijm. De debatdeelnemers krijgen stellingen voorgelegd over o.a. het nieuwe roze beleid van de gemeente Nijmegen.
Graag nodigen wij u uit dit debat bij te wonen en stellen wij u in de gelegenheid om vragen te stellen aan de deelnemers. Het belooft een leuk, politiek inhoudend programma te worden.
Een grote opkomst is een goed signaal richting de Nijmeegse politiek:
Roze stemmen tellen!

Oplossing Pink Puzzle:
1. pot; 2. nicht; 3. poot; 4. roze; 5. homo; 6. jong; 7. pink; 8. baan; 9. bi; 10. diva